

ȘTIRI MISIONARE

2025

© 2024 – Editura Viață și Sănătate

Traducere: Loredana Weiss

Redactare: Geanina Constantin

Tehnoredactare: Liliana Dincă

Cărțile Editurii Viață și Sănătate pot fi achiziționate
prin rețeaua sa națională de librării
www.viatasisanatate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poștă sau agenți de vânzare:

Editura Viață și Sănătate

Telefon: 021 323 00 20, 0740 10 10 34

E-mail: comenzi@viatasisanatate.ro

Site: www.viatasisanatate.ro

ISSN 2457-9114

CUPRINS

TRIMESTRUL 1	7
Sabatul 1 – 4 ianuarie 2025	
Ridicarea cortinei de bambus	8
Sabatul 2 – 11 ianuarie 2025	
Sibú din Biblie	10
Sabatul 3 – 18 ianuarie 2025	
Diaconul mulțumitor	12
Sabatul 4 – 25 ianuarie 2025	
Atacă de bărbați beți	14
Sabatul 5 – 1 februarie 2025	
„Vrei ca Satana să învingă?”	16
Sabatul 6 – 8 februarie 2025	
„Nu poți trece!”	18
Sabatul 7 – 15 februarie 2025	
O voce în întuneric	20
Sabatul 8 – 22 februarie 2025	
De la rumba la biserică	22
Sabatul 9 – 1 martie 2025	
Apelanta insistentă (I)	24
Sabatul 10 – 8 martie 2025	
Vizitarea insistentă (II)	26

Sabatul 11 – 15 martie 2025

Mama insistentă (III)..... 28

Sabatul 12 – 22 martie 2025

Blocată în Orientul Mijlociu..... 30

Sabatul 13 – 29 martie 2025

Închinare în fața unei statui..... 32

TRIMESTRUL AL II-LEA..... 35**Sabatul 14 – 5 aprilie 2025**

„Vreau cartea aia!” 36

Sabatul 15 – 12 aprilie 2025

Miracolul cu laptele..... 38

Sabatul 16 – 19 aprilie 2025

O găleată mare cu unt..... 40

Sabatul 17 – 26 aprilie 2025

Familia sau Isus..... 42

Sabatul 18 – 3 mai 2025

Religia unei fete (I)..... 44

Sabatul 19 – 10 mai 2025

Un strigăt după ajutor (II)..... 46

Sabatul 20 – 17 mai 2025

Tentativă de sinucidere (III) 48

Sabatul 21 – 24 mai 2025

Un fost iubit adventist (IV)..... 50

Sabatul 22 – 31 mai 2025

Dragoste și căsătorie (V)..... 52

Sabatul 23 – 7 iunie 2025

Renunțarea la alcool (VI) 54

Sabatul 24 – 14 iunie 2025

„Avem nevoie de așa ceva!” (VII) 56

Sabatul 25 – 21 iunie 2025

O luptă zilnică..... 58

Sabatul 26 – 28 iunie 2025

„Hai să facem un târg!” 60

TRIMESTRUL AL III-LEA 63

Sabatul 27 – 5 iulie 2025

Fără șobolani la prânz..... 64

Sabatul 28 – 12 iulie 2025

O minte transformată..... 66

Sabatul 29 – 19 iulie 2025

Maimuțe sau biserică? 68

Sabatul 30 – 26 iulie 2025

O lume ciudată și tăcută..... 70

Sabatul 31 – 2 august 2025

Înlocuirea fotbalului cu Dumnezeu..... 72

Sabatul 32 – 9 august 2025

Misiune specială: Spital (I)..... 74

Sabatul 33 – 16 august 2025

Misiune specială: Recuperare (II) 76

Sabatul 34 – 23 august 2025

Un vis se împlinește..... 78

Sabatul 35 – 30 august 2025

Toate lucrurile lucrează împreună 80

Sabatul 36 – 6 septembrie 2025

Cunoscând un Dumnezeu atotștiutor..... 82

Sabatul 37 – 13 septembrie 2025

Învăluit în dragostea lui Dumnezeu 84

Sabatul 38 – 20 septembrie 2025

Cel mai bun prieten al lui Baatka 86

Sabatul 39 – 27 septembrie 2025

Marea răsplată a Sabatului	88
----------------------------------	----

TRIMESTRUL AL IV-LEA 91

Sabatul 40 – 4 octombrie 2025

Închinarea la un copac.....	92
-----------------------------	----

Sabatul 41 – 11 octombrie 2025

Închinarea la adevăratul Dumnezeu	94
---	----

Sabatul 42 – 18 octombrie 2025

Drumul lacrimilor și al hanoracelor	96
---	----

Sabatul 43 – 25 octombrie 2025

„Ce doriți?”	98
--------------------	----

Sabatul 44 – 1 noiembrie 2025

„Aceasta nu a fost o întâmplare”	100
--	-----

Sabatul 45 – 8 noiembrie 2025

Returnarea lucrurilor lui Dumnezeu (I).....	102
---	-----

Sabatul 46 – 15 noiembrie 2025

Returnarea lucrurilor lui Dumnezeu (II).....	104
--	-----

Sabatul 47 – 22 noiembrie 2025

Misionar din întâmplare	106
-------------------------------	-----

Sabatul 48 – 29 noiembrie 2025

Mărturie fără efect	108
---------------------------	-----

Sabatul 49 – 6 decembrie 2025

Având încredere în timpul ales de Dumnezeu	110
--	-----

Sabatul 50 – 13 decembrie 2025

Misiune de masare a picioarelor	112
---------------------------------------	-----

Sabatul 51 – 20 decembrie 2025

„Spune-ne despre Biblie!”	114
---------------------------------	-----

Sabatul 52 – 27 decembrie 2025

„Cum Îl iubim pe Dumnezeu?”	116
-----------------------------------	-----

TRIMESTRUL 1

Ridicarea cortinei de bambus

de Andrew McChesney

Îngenunchind în fața studentului sud-coreean, l-am întrebat dacă are vreun motiv de rugăciune înainte de a-i spăla picioarele în cadrul serviciului Sfintei Cine de la Biserica Internațională de confesiune adventistă din Moscova, Rusia.

„Rugați-vă pentru Coreea de Nord”, a spus tânărul care studia la o universitate din Moscova. „Pentru ca Isus să revină, Evanghelia trebuie să ajungă și în nord.”

Odată cu această cerere de rugăciune, din anul 2006, am aflat despre o povară specială pe care adventiștii de ziua a șaptea din Coreea de Sud o poartă pentru frații și surorile lor din nord. Isus a spus: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14). Adventiștii sud-coreeni privesc Coreea de Nord ca pe o ultimă frontieră în misiunea bisericii de a proclama lumii Evanghelia, iar, astăzi, mulți caută în rugăciune modalități de a ridica cortina de bambus.

Lucrarea Bisericii Adventiste a început în nord în anul 1904, extinzându-se ulterior și în sud. În prezent, biserica are 285.000 de membri care trăiesc în sud, în mijlocul unei populații de 52.000.000 de locuitori. Dar nu se știe de existența niciunui adventist în Coreea de Nord, care are o populație de 26.000.000 de locuitori. „Totuși, o mică scurgere de informații indică faptul că Dumnezeu are un popor în Coreea de Nord”, a declarat Beom Seok, unul dintre directorii Diviziei Asia de Nord-Pacific, care supervisează acțiunile de evanghelizare ale bisericii în Coreea de Nord. În timpul unei călătorii în Coreea de Sud, el mi-a povestit

despre o femeie nord-coreeană care bea o infuzie de sos de soia în fiecare dimineață de Sabat pentru a face febră, astfel încât să fie scutită de munca obligatorie din ziua respectivă. Când a fost arestată, a introdus pe ascuns o Biblie în închisoare și a îngropat-o în pământ, dezgropând-o ulterior pe furiș ca s-o citească. Mai târziu, a reușit să treacă granița în Coreea de Sud, unde se putea închina liber lui Dumnezeu. Liderii bisericii se pregătesc pentru ziua în care granița nordică se va deschide. Când se va întâmpla lucrul acesta, ei intenționează să trimită un val de misionari în țară.

Între timp, adventiștii sud-coreeni au grijă de dezertorii nord-coreeni. Un diacon și soția lui au sunat și au vizitat în mod regulat un dezertor nou, ajutându-l să își curețe apartamentul, să își pregătească mâncarea și să depună actele necesare la guvern. „După șase luni, dezertorul și-a declarat credința în Dumnezeu”, a povestit Chang-Seop Lee, pastor al bisericii frecventate de diacon și de soția acestuia.

Un alt dezertor nu putea să doarmă gândindu-se la soția și copiii săi din nord. Pastorul Lee s-a rugat împreună cu el. În cele din urmă, dezertorul a recunoscut că era credincios și că citise Biblia în nord. Întâmplarea i-a întărit pastorului hotărârea de a ajuta dezertorii. „Cred că putem să ne extindem raza de acțiune spre nord, începând cu oamenii la care putem ajunge astăzi”, a mărturisit el.

Rugați-vă pentru Coreea de Nord! Vă mulțumim pentru că plănuți un dar generos pentru Sabatul al treisprezecelea, din 29 martie, contribuind astfel la răspândirea Evangheliei în Divizia Asia de Nord-Pacific!

Sibú din Biblie

de Andrew McChesney

Melvin nu era convins dacă omul fusese creat din țărână sau din porumb. În Biblie citise așa: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Geneza 2:7). Dar poporul cabécar, cel mai mare grup indigen din Costa Rica, cu o populație de aproximativ 17.000 de locuitori, îl învățase că *Sibú*, care înseamnă „Dumnezeu” în limba lor nativă, îl crease pe om din porumb.

În copilărie, Melvin crezuse că *Sibú* din tradiție și *Sibú* din Biblie reprezentau aceeași divinitate. Dar, studiind Biblia cu un adventist de ziua a șaptea, și-a dat seama că trăsăturile lui *Sibú* din Biblie erau foarte diferite de cele ale lui *Sibú* din tradiție. A decis să îl accepte pe *Sibú* din Biblie și a fost botezat împreună cu părinții și cei doi frați ai săi.

Un an mai târziu, mama lui a suferit un atac cerebral și, la vârsta de patruzeci de ani, a murit.

Melvin, care avea douăzeci și doi de ani, credea că moartea este un somn inconștient. Dar tradiția cabécar susținea că mama lui rămânea în viață și risca să se piardă în întuneric pentru totdeauna dacă familia ei nu lua parte, timp de patru zile, la ritualuri care o ghidau spre lumea de dincolo. Ca parte a ritualurilor funerare tradiționale, trebuiau să sacrifice doi porci și trei găini și să îi hrănească pe cei îndoliați. Refuzul de a face acest lucru a fost considerat un lucru extrem de egoist. Tradiția cabécar îi condamna pe oamenii egoiști, considerându-i o urâciune. În ciuda presiunii enorme din partea bunicilor și a altor rude de a se conforma tradiției, Melvin și familia lui au decis să urmeze Biblia. Un

pastor adventist i-a ajutat să găsească un loc în afara teritoriului Cabécar, unde să-și îngroape mama.

Acela a fost momentul în care Melvin a decis să devină pastor. Simțise încă de la botez că Dumnezeu îl chema la slujirea evanghelică, dar se împotrivise. După moartea mamei lui, a hotărât să își dedice restul vieții împărtășirii lui Sibú din Biblie. Voia să-și îndepărteze poporul de acel Sibú care l-a creat pe om din porumb și să-l îndrepte către acel Sibú care l-a modelat pe om din țărâna pământului. Voia ca oamenii să înțeleagă că nu era nevoie de sacrificii animale pentru a obține viața veșnică, deoarece Sibú din Biblie Și-a dat propria viață ca jertfă pentru salvarea tuturor.

În prezent, Melvin Madriz are douăzeci și patru de ani și studiază pastorația la Universitatea Adventistă din America Centrală, care se află în Costa Rica. După absolvire, el va fi primul pastor al Bisericii Adventiste din poporul cabécar. În prezent, doar treizeci de persoane din poporul cabécar sunt adventiste.

„Cred în Sibú, dar numai în acel Sibú din Biblie, nu în acel Sibú al tradiției”, mărturisește Melvin.

Rugați-vă pentru ca Dumnezeul Bibliei să fie proclamat indigenilor cabécar și tuturor popoarelor indigene din întreaga lume! Vă mulțumim pentru darurile voastre, care ajută la împărtășirea Evangheliei cu grupurile de oameni la care Evanghelia încă nu a ajuns sau în rândul cărora a pătruns foarte puțin!

Diaconul mulțumitor

de Andrew McChesney

Jong-Moon Yoon este cunoscut ca fiind diaconul mulțumitor. Primul cuvânt care îi iese din gură, indiferent de circumstanțe, este „Mulțumesc!”. Când cineva îi cere ajutorul, spune: „Mulțumesc!”. Când se confruntă cu o problemă, spune: „Mulțumesc!”. Când greutățile și pierderile îl împresoară, spune: „Mulțumesc!”.

Diacon al unei biserici adventiste de ziua a șaptea din Coreea de Sud, el a pus la inimă cuvintele apostolului Pavel, care a spus în 1 Tesaloniceni 5:18: „Mulțumiți [...] pentru toate lucrurile, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi.” Oamenii au observat lucrul acesta...

De câțiva ani, Jong-Moon este proprietarul unui local de pe o plajă din Jeongdongjin, unul dintre cele mai populare locuri din Coreea de Sud în care poți vedea răsăritul, mai ales de Anul Nou. Printre clienții săi se număra și Nanum. În adolescență, ea trecea ocazional pe la localul lui pentru a se bucura de răsăritul soarelui și de un mic-dejun simplu – un ceai și un sendviș cu ou, salată și brânză. Când a mai crescut, s-a căsătorit și a avut o fiică, Azsa. Cele două veneau regulat să mănânce micul-dejun, iar mama a rămas uimită de recunoștința lui Jong-Moon. Când comanda ceva, acesta spunea: „Mulțumesc!”. Când plătea pentru micul-dejun, acesta spunea: „Mulțumesc!”. Când îi mulțumea pentru masă, el spunea: „Mulțumesc!”.

În timpul unei vizite, a intrat în vorbă cu el și a aflat că merge la biserică sâmbăta. Nu auzise niciodată despre oameni care să se închine sâmbăta.

— Pot să merg cu tine la biserică sâmbăta viitoare? I-a întrebat ea.

În Sabatul următor, ea și fiica ei de cinci ani l-au însoțit pe Jong-Moon la biserica acestuia, situată la aproximativ treizeci de minute de mers cu mașina de localul lui. Membrii bisericii le-au întâmpinat călduros pe mamă și pe fiică și le-au întrebat cu entuziasm de unde aflaseră despre biserică. Ea le-a spus că venise datorită diaconului mulțumitor.

După serviciul divin, Nanum i-a mărturisit lui Jong-Moon că voia să mai vină la biserică.

— Dacă aceasta este biserica pe care o frecventezi, te voi urma! a spus ea.

Deși nu au vorbit niciodată despre Dumnezeu, Nanum l-a văzut pe Isus în duhul mulțumitor al lui Jong-Moon. Evanghelia nu este doar rostită, ci și transmisă prin viața unei persoane. Prin exemplul lui Jong-Moon, tânăra mamă și fiica ei au început să meargă la biserică în mod regulat. Acum, ea se roagă ca soțul ei să li se alăture în diminețile de Sabat.

O parte din darurile din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru va ajuta la răspândirea Evangheliei în Coreea de Sud. Vă mulțumim pentru că plănuți un dar generos pentru 29 martie!

Atacată de bărbați beți

de Andrew McChesney

Un bărbat beat a acostat-o pe tânăra misionară, în vârstă de douăzeci și unu de ani, într-un autobuz public, încercând să o îmbrățișeze și să o sărute. În timp ce aceasta se opunea avansurilor lui, ceilalți pasageri se prefăceau că nu observă. La un moment dat, o femeie în vârstă a strigat ceva către șoferul autobuzului. Autobuzul a oprit, apoi, sub îndrumarea femeii în vârstă, mai mulți pasageri l-au dat jos din autobuz pe bărbat. Femeia s-a apropiat apoi de misionara care plângea, a mângâiat-o pe braț și a spus ceva ce tânăra nu a putut înțelege.

Acesta era coșmarul cu care Joanne (Park) Kim părea să se confrunte săptămânal în Mongolia. Era începutul anilor 1990, iar ea era o femeie singură care slujea ca misionar adventist de ziua a șaptea în Mongolia, o țară postcomunistă săracă.

Într-o altă ocazie, un vecin beat a confundat apartamentul lui Joanne cu al lui. A dărâmat cu bocancii ușa șubredă din lemn și a început să o bată. Joanne a luat o mătură și a ripostat. A fost o bătălie pierdută până când Joanne a folosit mătura pentru a bate în tavan. Colegii ei misionari, un cuplu american, au auzit zgomotul din apartamentul lor de deasupra și au coborât în grabă să o salveze.

Picătura care a umplut paharul pentru Joanne a fost atunci când ea și o colegă misionară așteptau în stația de autobuz de la periferia orașului Ulaanbaatar, capitala Mongoliei. O mamă le invitase la prima tunsoare a copilului ei, ceea ce în Mongolia reprezintă o mare sărbătoare. Joanne fusese instruită să aștepte în stația de autobuz, deoarece nu ar fi putut găsi niciodată iurta

pe străzile fără indicatoare, așa că ea și cealaltă misionară s-au așezat pe bordură și au așteptat ca mama să sosească.

Dintr-odată, patru bărbați beți s-au așezat lângă ele și au încercat să o îmbrățișeze și să o sărute pe Joanne.

Joanne și cealaltă misionară s-au îndepărtat, dar bărbații le-au urmat. Toți cei din stația de autobuz și-au întors privirile. Bărbații le-au târât pe femeii pe o alee pustie. Joanne a țipat, a lovit și a ripostat, dar nu avea cum să le facă față celor patru bărbați. Credea că acela îi va fi sfârșitul.

Deodată, bărbații s-au îngălbenit la față, s-au întors și au fugit.

Joanne s-a uitat în jur să vadă cine venise să le salveze. Nu era nimeni acolo. În acel moment, Joanne a știut că bărbații au văzut un înger.

Această știre misionară ne oferă o viziune asupra lucrării misionarei americane Joanne (Park) Kim, care a ajutat la inițierea lucrării adventiste de ziua a șaptea în Mongolia postcomunistă și care continuă să slujească acolo ca misionară.

Și voi puteți lua parte la lucrarea misionară prin intermediul darurilor din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru, o parte din această sumă urmând să ajute la deschiderea unui centru de recreere pentru copii în Ulaanbaatar, Mongolia. Citiți mai multe despre Joanne în săptămâna care urmează!

„Vrei ca Satana să învingă?”

de Andrew McChesney

Misionara americană Joanne (Park) Kim s-a încuiat în apartamentul ei din Mongolia, după ce fusese atacată de patru necunoscuți beți. Era rănită, speriată și plângea. Voia să se întoarcă acasă, în Statele Unite.

După două zile, un alt misionar a venit să o viziteze. Joanne credea că venise să o încurajeze, dar în schimb a certat-o.

— Serios, Joanne, ai venit până aici ca să dai mărturie în fața dulapului tău? a întrebat-o el. Vrei ca Satana să câștige?

Aceste cuvinte erau exact ceea ce avea nevoie să audă Joanne. Dacă misionarul ar fi consolată-o, probabil că s-ar fi complăcut în suferința ei, ar fi renunțat și ar fi plecat acasă. Dar acum medita la motivul pentru care venise în Mongolia. Inițial, plănuise să meargă în Uzbekistan, așa că începuse să învețe limba rusă, inclusiv alfabetul chirilic. Când planul a eșuat, a ajuns în Mongolia, unde alfabetul chirilic era același, dar ea nu înțelegea niciun cuvânt. În primele două luni, a încercat fără succes să învețe mongolă. Fără să cunoască limba, îi era greu să dea mărturie. Fără să cunoască limba, nu putea să ceară ajutor sau să se apere când era atacată de străini beți. Pentru ca lucrurile să fie și mai complicate, oamenii continuau să presupună că era mongolă din cauza etniei sale coreene.

Joanne dorea în continuare să împărtășească dragostea lui Isus în Mongolia, dar nu simțea că mai avea dragoste de împărtășit după ce fusese atacată de atâtea ori.

„Doamne”, s-a rugat ea, „dacă vrei cu adevărat să rămân aici, Te rog să mă ajuți să ies din această situație! Trebuie să mă pro-

tejezi, să-mi dai o modalitate de a mă descurca în aceste situații sau să mă scapi de acești bețivi!”

A decis să rămână în Mongolia și să aștepte ca Dumnezeu să acționeze.

Atacurile bețivilor nu s-au oprit, dar Dumnezeu i-a dat lui Joanne un mijloc de apărare. În doar trei luni, a învățat să vorbească fluent mongola. A fost un miracol. Joanne era capabilă să țină studii biblice în limba mongolă și putea să se apere singură și să ceară ajutor atunci când era atacată. Dar nu putea să iubească precum Isus. Durerea provocată de atacuri era foarte profundă.

Această știre misionară ne oferă o viziune asupra lucrării misionarei americane Joanne (Park) Kim, care a ajutat la inițierea lucrării adventiste de ziua a șaptea în Mongolia postcomunistă și care continuă să slujească acolo ca misionară.

Și voi puteți lua parte la lucrarea misionară prin intermediul darurilor din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru, o parte din această sumă urmând să ajute la deschiderea unui centru de recreere pentru copii în Ulaanbaatar, Mongolia. Citiți mai multe despre Joanne în săptămâna care urmează!

„Nu poți trece!”

de Andrew McChesney

Misionara americană Joanne (Park) Kim se îndrepta spre apartamentul pe care îl închiriasse în Ulaanbaatar, Mongolia. Era toiu iernii, iar la amiază temperatura era de aproximativ minus patruzeci de grade Celsius.

Pe neașteptate, Joanne a văzut un bărbat în stare de ebrietate întins pe trotuar. Fusesse atacată de mulți bărbați beți în ultimul an, așa că nu voia să se oprească. Dacă și el avea să o atace? A încercat să treacă pe lângă el, dar apoi s-a oprit. O voce slabă părea să-i spună: „Nu poți trece așa pe lângă el!”

Joanne s-a luptat cu ideea de a-l ajuta. „Doamne”, a spus ea, „cântărește aproape de două ori mai mult decât mine. Cum aș putea eu să-l ajut?”

S-a uitat în jur. Strada era goală. Nu se vedea niciun om.

Joanne s-a uitat din nou la străin. „Dacă trec pe lângă el, va muri”, s-a gândit ea. „Corpul lui va îngheța în câteva ore.”

A observat că era înconjurată de blocuri. Fiecare bloc avea la parter o cămăruță pentru paznic, așa că holul era destul de călduros. Cea mai apropiată clădire se afla la circa trei sute de metri distanță. „Bine, Doamne”, a spus Joanne, „îl voi duce pe acest bărbat acolo.” Și-a pus brațele sub ale lui, s-a rugat pentru putere și a tras. Cum-necum, l-a târât până la clădire. După ce l-a așezat în hol, s-a dat înapoi și s-a uitat la el. Un sentiment nou i-a umplut inima. A simțit compasiune.

Această întâlnire a marcat un punct de cotitură în activitatea misionară a lui Joanne. De atunci, nu a mai nutrit sentimente

negative față de atacatori. În schimb, a fost cuprinsă de compasiune. În sfârșit, putea să iubească la fel ca Isus.

Joanne și-a continuat activitatea ajutând la plantarea primei biserici adventiste din Ulaanbaatar și lucrând în cadrul unei organizații misionare de sprijin din anul 1992 până în anul 1998. Ea s-a întors în anul 2017, iar acum este director al Departamentului de Educație și Dezvoltare al Bisericii Adventiste din Mongolia.

Chiar și acum, străinii beți o mai atacă din când în când, dar dragostea ei pentru Dumnezeu și pentru poporul Său este de nezdrunctat. „Satana nu se dă bătut”, mărturisește ea. „El a știut că mă poate face să cedez, dar Dumnezeu m-a înzestrat cu cunoașterea limbii mongole și mi-a schimbat inima. Dumnezeu îi iubește chiar și pe bețivii care mă atacă, așa că trebuie să îi iubesc și să îi ajut cât pot.”

Și voi puteți lua parte la lucrarea misionară din Mongolia prin intermediul darurilor din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru, o parte din această sumă urmând să ajute la deschiderea unui centru de recreere pentru copii în Ulaanbaatar, Mongolia!

O voce în întuneric

de Andrew McChesney

Grace Babcock s-a trezit brusc în toiul nopții, la auzul unei voci furioase. „Tu nu știi”, spunea vocea. „Nu înțelegi...”.

Grace nu era speriată, ci mai degrabă supărată fiindcă fusese trezită în garsoniera ei de la Școala Indiană din Holbrook, unde lucra ca profesoară. A ascultat. „Dumnezeu te folosește ca pe o marionetă”, a spus vocea. „Sunt lucruri pe care nu le știi. Îl urmezi orbește pe Dumnezeu, iar El este un tiran.”

Lui Grace îi era greu să mai aibă încredere în Dumnezeu. Fusese afectată de moartea recentă a unui elev din Holbrook, în urma unui accident de autobuz. Avea multe întrebări pentru Dumnezeu, dar nu fusese dispusă să vorbească cu El despre asta.

Acum, vocea îl acuza pe Dumnezeu, dar ei nu-i plăcea nici lucrul acesta.

— Pleacă! a spus ea. Nu vreau să vorbesc cu tine!

Vocea a tăcut.

Dar acuzațiile la adresa lui Dumnezeu planau încă în încăperea. Grace nu voia să vorbească cu Dumnezeu, dar credea că era cinstit să l se dea ocazia să răspundă. Așadar, l-a pus întrebări lui Dumnezeu cu privire la fiecare acuzație pe care o auzise. Liniște. Grace a adormit.

A doua zi, s-a dus într-un loc din natură unde îi plăcea să stea singură cu gândurile ei. Stând pe o stâncă maronie, i-a pus aceleași întrebări lui Dumnezeu. Liniște. Pe înserat, s-a dus acasă.

A doua zi, s-a întors în același loc. Din nou, liniște. Dar, pe drumul de întoarcere spre casă, a simțit o voce care îi spunea: „Nu

ai nevoie să cunoști răspunsurile la aceste întrebări. Trebuie să ai credință. Trebuie să ai încredere.”

— Așa este, a spus ea. Nu am nevoie să cunosc răspunsurile, dar am nevoie să știu că ești bun. În momentul acesta, nu știu dacă ești bun.

Acasă, Grace a deschis *Studiul biblic pentru majori* și a început să citească. În timp ce citea, a simțit o voce care-i spunea: „Ridică-ți privirea!”

Când și-a ridicat privirea, a văzut pe frigider o imagine dintr-o carte de colorat. Desenul îi fusese dăruit de un elev din clasa a cincea și reprezenta crucea lui Isus și cuvintele din Ioan 3:16.

— Tu ai făcut asta pentru noi, Isuse, a spus Grace. Din moment ce ai făcut asta, ești bun. Tu chiar ești bun. Pot să am încredere în Tine, deși nu am răspuns la toate întrebările mele.

Această știre misionară ne oferă o viziune asupra unui proiect anterior din Sabatul al treisprezecelea. Grace Babcock predă elevilor din clasele primare la Școala Indiană Adventistă de Ziua a Șaptea din Holbrook, cu sediul în SUA, care a primit darurile din Sabatul al treisprezecelea în anul 2021.

Vă mulțumim pentru că susțineți răspândirea Evangheliei prin darurile din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru!

De la rumba la biserică

de Andrew McChesney

Copil fiind, Nelson era prea tânăr pentru a merge la rumba, în Columbia. Dar a simțit că ceva nu era în regulă când părinții lui l-au dus la biserică pe 31 decembrie, iar apoi l-au lăsat acasă pentru a putea sărbători revelionul la rumba, o petrecere tradițională cu muzică, dans și băutură.

În cultura lui Nelson, creștinii mergeau la biserică pentru a se consacra lui Dumnezeu înainte de Anul Nou, apoi mergeau la rumba pentru a sărbători Anul Nou. Deși era tânăr, Nelson simțea că biserica era un loc sfânt și că rumba, care se ținea de obicei în baruri și cluburi de noapte, nu era sfântă. „De ce familia mea merge la biserică pentru a fi sfințită, apoi merge la rumba pentru a pierde acea sfințenie?” se întreba el.

Nelson a întrebat-o pe mama lui:

—De ce mergeți la biserică, și apoi la rumba?

Femeia nu i-a răspuns.

În tinerețe, Nelson a încetat să mai meargă la biserică și a început să cânte vallenato (un gen de muzică populară) la rumba. Era un acordeonist excelent și a făcut pași serioși spre îndeplinirea visului de a deveni bogat și faimos.

Apoi a întâlnit-o pe viitoarea lui soție, Laura, o fostă adventistă de ziua a șaptea.

— Știai că morții nu sunt în cer? l-a întrebat ea.

Lui Nelson nu îi plăceau ideile Laurei, dar îi plăcea de ea, așa că au rămas împreună.

După un timp, Laura s-a întors în Biserica Adventistă și l-a invitat pe Nelson să-i cunoască părinții. Când s-au întâlnit prima dată, tatăl ei l-a surprins pe Nelson când s-au așezat la masă.

— Să ne rugăm pentru mâncare! a spus bărbatul.

Nelson nu se rugase niciodată înainte de masă.

Nelson și socrul lui au devenit buni prieteni. Nu după multă vreme, Nelson a început să se roage înainte de masă. De asemenea, a început să meargă la biserică împreună cu Laura. La început nu i-a plăcut, pentru că i se părea ciudat să meargă la biserică sâmbăta. Dar apoi a citit cea de-a patra poruncă din Exodul 20:8-10 și și-a dat seama că Dumnezeu le-a poruncit oamenilor să sfințească ziua a șaptea. Voia să fie sfânt.

Astăzi, Nelson Silva, în vârstă de treizeci de ani, este un muzician adventist care nu mai cântă la rumba. În schimb, cântă în restaurante și la petreceri aniversare. El le vorbește ascultătorilor despre mila lui Dumnezeu și se roagă pentru ei. De asemenea, cântă împreună cu un grup de muzicieni ai bisericii în autobuzele publice.

„Muzica m-a făcut să strălucesc în lume, dar acum vreau să strălucesc pentru Hristos”, mărturisește el.

Rugați-vă ca Evanghelia să fie proclamată tuturor popoarelor! Vă mulțumim pentru darurile misionare care ajută la răspândirea Evangheliei printre acele popoare la care Cuvântul Domnului nu a ajuns deloc sau în rândul cărora a pătruns foarte puțin!

Apelanta insistență (I)

de Andrew McChesney

Apelul nu putea fi efectuat.

— Nu funcționează! a exclamat Matrona.

La telefon, Colette o auzea pe Matrona tastând și reintroducând parola de la Zoom pe un computer al instituției.

Era un apel pe care încercaseră să-l efectueze de mai multe ori în săptămâna aceea. Matrona era unul dintre copiii nativi din Alaska, care trăiau în centrele de plasament de acolo, și era nerăbdătoare să o cunoască pe Colette.

A introdus din nou parola.

— Nu merge! a strigat.

— Este în regulă, a spus Colette.

— Nu este în regulă! Vreau să încerc din nou, a insistat Matrona supărată.

Colette i-a sugerat să vorbească la telefon.

Colette Reahl, o pediatră adventistă de ziua a șaptea din Anchorage, era nerăbdătoare să o cunoască pe Matrona. Matrona era o fetiță nativă din Alaska, eligibilă pentru adopție, la o instituție din Fairbanks, situată la cinci sute optzeci de kilometri distanță.

Matrona a acceptat cu reticență să vorbească la telefon. Prima întrebare pe care a pus-o a fost:

— Care sunt regulile casei dumneavoastră?

— Putem vorbi mai multe despre lucrul acesta când ajungi aici, i-a promis Colette, dar respectul este destul de important la mine în casă...

Matrona a petrecut următoarele 30 de minute interogând-o pe Colette. La sfârșitul conversației, aceasta a spus:

— Știți că asistentul meu mă va adopta, nu-i așa?

Colette, originară din Florida, care locuia cu soțul ei în Alaska de opt ani, nu știuse lucrul acesta. Ea se gândea: „Matrona este atât de interesantă și are o personalitate atât de puternică. Va fi o aventură!”

La rândul ei, Matrona știa că și Colette voia să o adopte, dar nu voia să fie rănită, așa că s-a purtat astfel încât lui Colette să-i fie greu să se apropie de ea.

Colette a întrebat cât de des ar putea să o sune, iar Matrona i-a propus să o sune o dată pe săptămână, marțea. Dar când o suna, Matrona fie nu era disponibilă, fie nu răspundea. Au schimbat ziua apelurilor. Întâi pentru joi, apoi pentru sâmbătă.

Colette simțea că Matrona era supărată, dar nu înțelegea de ce. A decis să continue să o sune în fiecare săptămână, indiferent dacă Matrona dorea sau nu să vorbească. Pe măsură ce a continuat să o sune cu o dragoste necondiționată, inima Matronei a început să se înmoaie.

Această știre misionară ne oferă o viziune asupra unui proiect anterior din Sabatul al treisprezecelea. Pediatria Colette Reahl este, de asemenea, unul dintre conducătorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Bethel (Alaska). Biserica de aici a primit o parte din darurile Sabatului al treisprezecelea din anul 2024.

Vă mulțumim pentru că ajutați la răspândirea Evangheliei prin darurile din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru! Vom afla mai multe despre Colette și despre Matrona în săptămâna următoare!

Vizitatoarea insistentă (II)

de Andrew McChesney

La patru luni de la primul lor apel telefonic, pediatra Colette Reahl a făcut un drum de șapte ore, de la Anchorage la Fairbanks (Alaska), pentru a o întâlni pentru prima dată pe Matrona, în centrul în care locuia împreună cu alți nouăsprezece copii. Matrona avea 1,74 m înălțime. În comparație cu ea, Colette era foarte mică, având 1,62 m. Când a văzut-o pe fată, Colette s-a gândit: „În comparație cu mine, pare un uriaș. Asta chiar e interesant.”

Matrona, care stătea pe podea într-o sală de ședințe, era foarte timidă și nu a vrut să vorbească la început.

Colette s-a așezat lângă ea, pe o canapea. Au trecut câteva minute stânjenitoare. Dintr-odată, și-a amintit că îi aduse-se Matronei un cadou, o enciclopedie despre animale. Colette a deschis cartea și a început să răsfoiască paginile în tăcere. Curiozitatea Matronei a fost stârnită, așa că s-a apropiat încet de Colette. Nu după mult timp, Matrona stătea lângă Colette și se uita la poze.

A fost o primă vizită plăcută, care a durat trei ore.

Cele două s-au întâlnit din nou în luna următoare, iar Colette i-a dăruit Matronei o Biblie. I-a propus să citească Biblia împreună la telefon. Dar când a sunat-o, Matrona i-a transmis că nu putea vorbi.

Mai apoi, Matrona s-a mutat într-o instituție din Anchorage. Se simțea singură și îi era dor de prietenii ei din Fairbanks. A început să o sune pe Colette în fiecare zi, încercând să o convingă să accepte adopția.

Între timp, Colette încerca să își schimbe locul de muncă. Activitatea ei de medic pediatru în Anchorage se apropia de final și se pregătea să se mute în Bethel, cea mai mare comunitate din vestul Alaskăi, cu o populație de șase mii de locuitori. Urma să lucreze la un spital de acolo.

— Oribil! a exclamat Matrona când a aflat de mutare.

Pentru ea, Bethel era un sat mic și plictisitor.

Această știre misionară ne oferă o viziune asupra unui proiect anterior din Sabatul al treisprezecelea. Pediatra Colette Reahl este unul dintre conducătorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Bethel (Alaska). Această biserică a primit o parte din darurile Sabatului al treisprezecelea din anul 2024.

Vă mulțumim pentru că ajutați la răspândirea Evangheliei prin darurile din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru! Vom afla mai multe despre Colette și despre Matrona în săptămâna următoare!

Mama insistentă (III)

de Andrew McChesney

Pediatra Colette Reahl spera să o aducă acasă pe fetița de treisprezece ani, originară din Alaska, înainte de venirea Sabatului. Ea îi spusese Matronei că este adventistă de ziua a șaptea, dar i se păruse o idee bună să pregătească totul acasă, în Anchorage, înainte de a petrece primul Sabat împreună.

Autoritățile responsabile de adopții din Alaska i-au spus lui Colette că putea să o ia pe fată în Sabat.

Cu o zi înainte de marea mutare, Colette a sunat-o pe Matrona la centrul în care aceasta locuia în Anchorage.

— De obicei merg la biserică în Sabat, i-a spus ea. Ai vrea să mergi cu mine?

— Nu, a răspuns Matrona.

În dimineața următoare, Matrona a anunțat-o că voia să se uite la televizor.

— În Sabat ne uităm la emisiuni cu tematică creștină sau la videoclipuri despre natură, i-a răspuns Colette.

Matrona a rămas surprinsă. A întrebat-o dacă putea să se uite la un documentar despre animale sălbatice. Colette și Matrona au petrecut două luni frumoase în Anchorage, înainte de a se muta la Bethel, unde Colette avea un nou loc de muncă la un spital. În acest timp, și-au creat propria rutină și și-au consolidat relația. Au avut momente de închinare dimineața și seara, iar Matrona a crescut din punct de vedere spiritual.

Astăzi, Matrona are cincisprezece ani și îi place să locuiască în Bethel, unde studiază acasă, ia lecții de pian, are mulți prieteni și este implicată activ în viața Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

„Dumnezeu a orchestrat totul”, mărturisește Colette, care, pe lângă faptul că lucrează ca pediatru, slujește ca lucrătoare biblică și este unul dintre liderii bisericii.

„Matrona cea impertinentă pe care am cunoscut-o prima dată la telefon este foarte diferită de Matrona de acum”, spune ea. „Este un lider pentru copiii din biserică și din comunitate. Îl văd pe Dumnezeu lucrând în viața ei și întărindu-i credința.”

Matrona și-a exprimat recunoștința pentru apelurile insistente ale lui Colette și pentru dragostea ei de mamă. „Dacă nu ar fi încercat din răspuțeri să mă convingă, nu aș fi știut cine este Dumnezeu”, povestește ea.

Matrona crede că Dumnezeu s-a folosit de Colette pentru a-i schimba viața. „Modul în care m-a găsit nu a fost o coincidență”, spune ea. „Simt că Dumnezeu a condus-o la mine și m-a condus și pe mine la ea. Dumnezeu m-a adus într-un loc bun și mi-a dat pace.”

Această știre misionară ne oferă o viziune asupra Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Bethel (Alaska), care a primit o parte din darurile Sabatului al treisprezecelea din anul 2024. Vă mulțumim pentru că ajutați la răspândirea Evangheliei prin darurile din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru!

Blocată în Orientul Mijlociu

de Andrew McChesney

Lumea lui Ki-nam s-a prăbușit după ce a venit din Coreea de Sud pentru a lucra ca misionară în Orientul Mijlociu. Ea sosise cu o viză de ședere în scop turistic, care trebuia schimbată în viză de rezident, lucru care i-ar fi permis să rămână un an întreg. Proprietarul apartamentului ei acceptase inițial să semneze actele, oferindu-i dovada pentru noua viză. Brusc, acesta s-a răzgândit și i-a cerut o sumă mare pentru a semna documentul.

Ki-nam nu avea banii necesari. Nici liderul misionar care supraveghea grupul de studenți misionari nu avea banii necesari. Nici micuța comunitate de adventiști de ziua a șaptea nu avea banii necesari. Comunitatea era alcătuită, în principal, din refugiați care se închinau la cineva acasă.

Opțiunile lui Ki-nam erau limitate. Nu putea să se mute într-un alt apartament deoarece era dificil să găsească proprietari dispuși să închirieze străinilor. Să rămână în țară în mod ilegal nu era o opțiune și nici nu voia să mituiască vreun funcționar pentru a obține viză de rezident.

Ea s-a rugat: „Doamne, dacă m-ai trimis aici, ar trebui să-mi rezolvi problema.” S-a rugat în fiecare zi timp de două luni. Și părinții ei din Coreea de Sud s-au rugat. Liderul misionar a pus numele lui Ki-nam pe lista de rugăciune a bisericii, iar membrii acesteia s-au rugat.

Au trecut două luni, iar proprietarul încă nu semnase documentul.

În cele din urmă, a venit ziua în care Ki-nam trebuia să meargă la interviul pentru o nouă viză, dar nu avea niciun document care să susțină o nouă viză.

Cu puțin timp înainte de interviu, telefonul mobil al lui Ki-nam a sunat. Era liderul misionar.

— S-ar putea să existe o soluție, a spus acesta. Să mergem!

El i-a explicat că, în urmă cu câteva minute, un membru al bisericii se simțise îndemnat să se oprească la o agenție imobiliară. Îl cunoștea pe proprietarul agenției, așa că l-a întrebat:

— Poți să o ajuți pe prietena mea?

Acesta i-a răspuns:

— Adu-i pașaportul și îi voi da dovada de reședință!

Ki-nam era uluită. Nu putea spune decât: „Mulțumesc, Doamne!”

Proprietarul a semnat documentul, iar Ki-nam a primit viza de rezident.

După aceea, Ki-nam nu a mai avut nicio îndoială că Dumnezeu avea să binecuvânteze anul petrecut în Orientul Mijlociu. Și exact așa s-a întâmplat. Șapte oameni au fost botezați datorită lucrării ei. „Dumnezeu m-a chemat și m-a folosit pentru a salva oameni”, a declarat Ki-nam într-un interviu acordat revistei *Adventist Mission* din Seoul, Coreea de Sud. „El a fost cu mine la fiecare pas și m-a ajutat. Mi-am dat seama că nu există greșeli în chemarea lui Dumnezeu.”

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Coreea de Sud trimite misionari în întreaga lume. Vă mulțumim pentru darurile din Sabatul al treisprezecelea, care îi vor ajuta pe adventiștii sud-coreeni să răspândească Evanghelia în țara lor!

Închinare în fața unei statui

de Andrew McChesney

Maria este familiarizată cu adorația. În calitate de solistă de operă, a cântat în fața unor auditorii pline de admirație din țara sa natală și din multe alte țări.

A primit multe premii importante, dar nimic nu a pregătit-o pentru adorația la care a fost martoră în Coreea de Nord. Admirația nu a fost pentru interpretarea ei, ci s-a petrecut în fața unei statui de bronz, înaltă de douăzeci și doi de metri, a fondatorului Coreei de Nord, Kim Ir-sen.

Maria este o credincioasă adventistă de ziua a șaptea. Pentru siguranța ei, revista *Adventist Mission* nu-i prezintă numele sau naționalitatea reală. Ea a vorbit cu cei de la *Adventist Mission* într-un interviu pe platforma Zoom.

În timpul vizitei în Coreea de Nord, Maria împreună cu un grup de cântăreți au vizitat Marele Monument de pe Dealul Mansu, din Phenian, un complex de monumente care înfățișează eroi din istoria revoluționară a țării. Piesa centrală a complexului era statuia impunătoare a lui Kim Ir-sen. (O a doua statuie de douăzeci și doi de metri, a fiului lui Kim, Kim Jong-il, a fost adăugată ulterior la complex.)

Mulțimea de oameni se înghesuia în jurul statuii lui Kim Ir-sen. Maria a văzut turiști din Italia, Franța și din alte țări. A văzut nord-coreeni. Cu toții se plecau în fața statuii. Apoi a aflat că și de la ea se aștepta să se plece în semn de respect.

— Trebuie să vă aplecați! a spus un interpret grupului ei.

Gândul Mariei a zburat la prima poruncă, care spune: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exodul 20:3). Mai apoi, a observat un cameraman care îi filma pe toți. Nu voia să aibă probleme.

În timp ce stătea acolo, și-a amintit de Șadrac, Meșac și Abed-Nego, cei trei tineri care au refuzat să se închine la chipul de aur al împăratului Nebucadnețar, din Daniel 3. Ea s-a gândit: „Cartea lui Daniel nu este o legendă sau un basm. Aceeași scenă se poate repeta și în viața de zi cu zi.”

A stat dreaptă, cu capul sus.

În timp ce unii oameni ar putea considera plecăriunea în fața Marelui Monument de pe Dealul Mansu drept o experiență culturală, o experiență legată de cultul personalității lui Kim Ir-sen, Maria a văzut în ea mult mai mult. Pentru ea, a fost momentul în care i s-a cerut să ia atitudine în public, rămânând de partea Celui pe care Îl adoră.

Câteva zile mai târziu, în timp ce se pregătea să părăsească Coreea de Nord, i-a dăruit interpretului ei un exemplar din *Calea către Hristos*. Ea se roagă ca interpretul și toți nord-coreenii să afle despre Isus.

Evanghelizarea oamenilor din Coreea de Nord este un obiectiv important al Diviziei Asia de Nord-Pacific, destinatarul darurilor din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru. Rugați-vă pentru Coreea de Nord! Vă mulțumim pentru că plănuți un dar generos pentru Sabatul acesta!

BISERICA CREȘTINĂ
ADVENTISTĂ
DE ZIUA A ȘAPTEA

TRIMESTRUL AL II-LEA

„Vreau cartea aia!”

de Laurie Denski-Snyman

Tim era un misionar tânăr și speriat. Vindea cărți creștine pe o insulă predominant necreștină, din Asia de Sud-Est, și nu voia să aibă probleme. Mergând pe stradă, Tim s-a rugat, apoi a pășit emoționat într-o croitorie. În fața lui, a văzut patru persoane care așteptau la coadă.

Timpul părea că trece extrem de greu.

Așteptarea s-a dovedit mult mai îndelungată decât se așteptase Tim. Era tentat să plece, dar ceva îl oprea.

A observat-o pe croitoreasă că se tot uita în direcția lui cu o expresie ciudată pe chip. Din când în când, se muta într-o parte a teighelei, aproape de perete, pentru a se uita mai bine la fața lui.

În cele din urmă, ultimul client a părăsit magazinul și a venit rândul lui Tim.

Dar înainte ca el să poată spune ceva, croitoreasa a arătat cu mâna spre cărțile care ieșeau din geanta lui.

— Vreau cartea aia! a exclamat ea. Vreau cartea aia și vreau și cartea cealaltă!

— Ce? a întrebat Tim. De unde știți că am cărți de vânzare?

— Am avut un vis, a spus croitoreasa. În vis, am văzut un tânăr care arăta exact ca tine. Avea la el niște cărți pe care trebuia să le citesc, iar una dintre ele se numea *Tragedia veacurilor*. Am știut că vei veni. Trebuie să cumperi *Tragedia veacurilor*. Ai cartea asta?

Teama lui Tim că ar fi putut avea probleme ca misionar a dispărut instantaneu. A început să fie entuziasmat de ideea de a vinde cărți. Și-a dat seama de adevărul din Deuteronomul 31:8,

care spune: „Domnul Însuși va merge înaintea ta, El Însuși va fi cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa; nu te teme și nu te înspăimânta!” El știa că Dumnezeu mergea înaintea lui, pregătindu-i calea pentru a împărtăși vestea bună despre Isus și despre revenirea Sa.

Rugați-vă pentru Tim și pentru ceilalți misionari care încearcă să ajungă la grupurile neevangelizate din Divizia Asia de Sud-Pacific! Vă mulțumim pentru darurile voastre din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru, care vor ajuta la răspândirea Evangheliei în Divizia Asia de Sud-Pacific!

Miracolul cu laptele

de Andrew McChesney

Când s-a întors acasă de la piață, mama a văzut că în curte nu mai era nicio vacă. S-a uitat în jur. Nimic. Știa că cei doi copii mici o așteptau în casă. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Cum să le spună că vaca, singura lor sursă de venit, fusese furată? Fără vacă aveau să moară.

Mama a hotărât să nu le spună nimic copiilor. Nu voia ca aceștia să o vadă plângând. Îndreptându-se spre niște tufișuri, și-a vărsat inima înaintea lui Dumnezeu. I-a amintit că soțul ei, un pastor adventist de ziua a șaptea, fusese arestat pentru că păzise Sabatul și fusese condamnat la opt ani de muncă silnică, departe de casa lor din Tadjikistan. I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru vaca furată, al cărei lapte îl schimbasese la piața din sat pe făină, cartofi, morcovi, ceapă, usturoi, castraveți și roșii.

„Ce ne facem acum?” a plâns ea. „Cum vom supraviețui?”

În timp ce plângea și se ruga, a văzut ceva prins între ramuri. S-a uitat mai atent și a văzut că era o bancnotă. „Îți mulțumesc, Doamne!” s-a rugat ea. „Mi-ai trimis bani pentru a cumpăra o altă vacă.”

Mama și-a șters lacrimile și s-a întors la piață pentru a căuta o altă vacă. Dar negustorii voiau mai mulți bani decât găsisese ea în tufișuri.

În cele din urmă, un bărbat a fost de acord să scadă prețul.

— Îți voi da vaca mea pentru banii pe care îi ai, i-a spus el.

Era cea mai mică și mai sfrijită vacă din piață, dar femeia i-a dat banii și a luat vaca acasă.

„Doamne, această vacă este în mâinile Tale”, s-a rugat ea.

Acasă, mama a hrănit vaca, iar cei doi copii s-au jucat cu ea. Cu hrană și dragoste, vaca a crescut din ce în ce mai mult. Nu după multă vreme, producea de două ori mai mult lapte decât cea care fusese furată.

„Dumnezeu ne-a salvat viețile în acea perioadă dificilă”, mărturisește Liubov Brunton, nepoata femeii din istorisire.

Ea ne-a mărturisit că miracolul cu laptele slujește ca o amintire puternică a faptului că Dumnezeu Își protejează lucrătorii misionari și are grijă de ei, indiferent unde slujesc aceștia.

Dar povestea nu se încheie aici. Bunica lui Liubov urma să fie martora unei alte minuni. Citiți mai multe despre aceasta în săptămâna care urmează!

Vă mulțumim pentru darurile oferite, care ajută la răspândirea Evangheliei în jurul lumii!

O găleată mare cu unt

de Andrew McChesney

După ce vaca familiei fusese furată, mama a luat un câine care să păzească noua vacă. De asemenea, mama voia ca acesta să păzească și zeciuiala: o găleată mare cu unt.

Tatăl, un pastor adventist de ziua a șaptea, era departe, într-un lagăr de muncă sovietic, fiind acuzat de păzirea Sabatului. Vaca era singura sursă de venit pentru mamă și cei doi copii mici ai ei, în Republica Sovietică de Sud de atunci, Tadjikistan. Mama mulgea vaca și schimba laptele pe legume. Totodată, aceasta punea deoparte, ca zecime, zece la sută din lapte, pe care îl transforma în unt și îl păstra într-o găleată. Când se umplea găleata, îl vindea.

Într-o zi, mama a muls vaca și le-a spus celor doi copii să o aștepte cât timp era la piață.

— Nu deschideți ușa! le-a cerut ea.

A dus găleata cu unt lângă câine, care era legat în curte, și a plecat.

Copiii au așteptat și au tot așteptat. La un moment dat, poarta s-a deschis și un străin a intrat în curte. Câinele nu a lătrat. Bărbatul, care purta haine musulmane, s-a apropiat de câine. Era ca și cum câinele nici nu îl vedea. Bărbatul a luat găleata cu unt, s-a întors și a plecat. Mai târziu, copiii i-au povestit entuziasmați mamei despre bărbatul acela. Nimeni nu înțelegea ce se întâmplase...

Au trecut mulți ani.

Tatăl a fost eliberat din lagărul de muncă și și-a reluat îndatoririle de pastor. El și mama au mai avut încă cinci copii. Fiica lor cea mare, Nina, s-a căsătorit și a avut copii la rândul ei. De

asemenea, s-a angajat, ocupându-se de curățenie la birourile unei companii de îngurășămintă. Pentru a fi plătită, Nina trebuia să meargă la contabilă companiei. Într-o zi, în timp ce își aștepta salariul, i-a povestit contabilă despre găleata cu unt. Contabila a ascultat politicoasă până când Nina l-a descris pe bărbatul în haine musulmane. Aceasta a strigat:

— Când s-a întâmplat lucrul acesta?

Nina i-a povestit. Contabila a început să plângă.

— Vrei să știi cum s-a terminat povestea? a întrebat-o ea.

Contabila i-a povestit că ea și cei patru frați ai ei au crescut în Siberia. Părinții lor fuseseră uciși în timpul Celui de-Al Doilea Război Mondial, iar ei locuiau cu bunica lor. Vremurile erau grele și a venit ziua în care au rămas fără mâncare. Bunica i-a chemat pe cei cinci copii să se roage în jurul mesei goale. După ce s-au rugat, s-a auzit o bătaie în ușă. Afară se afla un bărbat îmbrăcat în haine musulmane. Într-o mână ținea o găleată cu unt, iar în cealaltă, o pâine.

Acolo, la compania de îngurășămintă, contabilă a implorat-o pe Nina să îi spună mai multe despre Dumnezeu. Cu timpul, contabilă și fiica ei și-au dăruit inima lui Isus și s-au alăturat Bisericii Adventiste.

Până în prezent, nimeni nu cunoaște identitatea bărbatului misterios, dar Liubov Brunton, fiica Ninei, nu are nicio îndoială că a fost un înger.

„Pentru un înger, a fost nevoie de o fracțiune de secundă pentru a transporta găleata cu unt din Tadjikistan până în Siberia”, a spus ea. „Mă întreb unde a găsit îngerul pâinea. Abia aștept să ajung în cer ca să află și restul istorisirii!”

Familia sau Isus

de Andrew McChesney

După ce s-a alăturat adventiștilor de ziua a șaptea, Pedro Arnaldo s-a confruntat cu unele probleme acasă, în Beira, Mozambic. A călătorit în jur de o mie de kilometri spre sud, până în Maputo, capitala Mozambicului, și s-a mutat împreună cu sora lui și cu soțul acesteia.

Totul a fost bine până când Pedro a mers în Sabat la o biserică adventistă. În ziua aceea, sora lui și soțul ei au convocat o întâlnire.

— Nu te poți duce la biserica adventistă pentru că nu este o biserică bună, i-a reproșat sora lui.

— Dacă nu vrei să ascuți de noi, va trebui să pleci din casa noastră, a spus soțul ei.

Pedro nu avea unde să se ducă. Nu se putea întoarce în Beira. Nu mai avea alte rude în Maputo, așa că s-a rugat.

În Sabatul următor, sora lui l-a oprit în timp ce se pregătea să iasă din casă pentru a merge la biserică.

— Iar te duci la biserica ta? l-a întrebat ea. Când te vei întoarce, va trebui să-ți găsești o altă locuință, din moment ce refuzi să respecti regulile casei.

Pedro a mers la biserică și le-a cerut membrilor bisericii să se roage pentru el. Nu era supărat. Știa că nu era vorba de un conflict cu sora lui și soțul ei, ci de o bătălie spirituală între Dumnezeu și Satana. Biblia spune: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12).

Pedro a pus la inimă acest verset, precum și pe următorul, care spune: „De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul.” El s-a hotărât să îmbrace toată armura lui Dumnezeu și să rămână tare prin puterea lui Dumnezeu.

Când s-a întors acasă, lui Pedro i s-a cerut să plece. A rămas la un prieten timp de două zile. Apoi, o femeie adventistă l-a primit în casă și i-a oferit un loc de muncă, urmând să aibă grijă de casa ei. Era liber să meargă la biserică în Sabat și nu trebuia să se îngrijoreze că nu putea respecta ziua sfântă a lui Dumnezeu.

Zece ani mai târziu, Pedro locuiește din nou cu sora lui și cu soțul ei și au o relație bună. Deși nu țin Sabatul, ei nu-i mai interzic să meargă la biserică.

„Am îmbrăcat armura lui Dumnezeu”, mărturisește Pedro. „Am luptat și am câștigat. Și pot totul în Hristos, care mă întărește. Domnul poate face orice. Trebuie doar să-ți pui încrederea în El.”

Vă mulțumim pentru darurile oferite, care ajută la proclamarea Evangheliei veșnice în Mozambic și în jurul lumii!

Religia unei fete (I)

de Andrew McChesney

La vârsta de doisprezece ani, Diana a început să bea alcool, să fumeze marijuana și să asculte muzică hard rock. În toiul petrecerilor, gândurile ei s-au îndreptat spre Dumnezeu.

Dumnezeu nu prea făcuse parte din primii ani ai copilăriei Diane. Ca militar în Marină, tatăl era plecat mai mereu, iar familia ei, la fel ca multe alte familii de militari, se muta la fiecare doi sau trei ani. De câteva ori, mama ei le-a dus pe ea și pe surorile ei la biserică duminică, când erau foarte mici și locuiau în Florida.

La vârsta de zece ani, pe când locuia în Norfolk (Virginia), Diana a avut șansa de a participa la Școala Biblică de Vacanță. Un autobuz al Bisericii Baptiste a trecut prin cartierul ei și le-a preluat pe ea și pe sora ei mai mare. Ea a memorat Ioan 3:16 și cărțile Bibliei. A învățat despre misionari și despre respectarea Cuvântului neschimbător al lui Dumnezeu. A ales să fie botezată. Biserica i-a oferit o bază spirituală. Tot ce se întâmpla în afara bisericii era însă o altă poveste. Diana era molestată, iar trauma avea să o afecteze ani de zile.

Când avea doisprezece ani, familia ei s-a mutat din nou, de data aceasta, în Albuquerque (New Mexico). Mulți dintre copii din cartier consumau alcool și droguri, iar Diana li s-a alăturat.

La vârsta de paisprezece ani, Diana s-a mutat cu familia ei în Monte Vista (Colorado). În timp ce fuma marijuana cu noii ei prieteni, vorbea uneori despre Dumnezeu. Când a împlinit șaisprezece ani, mulți dintre prietenii ei au fost obligați să urmeze cursuri de religie. Dorind o relație mai profundă cu prietenii ei, Diana a participat la cursuri împreună cu ei. În timpul unui curs,

preotul a declarat că autoritatea bisericii lor era mai presus de autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, deoarece biserica schimbase ziua de închinare a lui Dumnezeu din ziua a șaptea biblică, sâmbăta, în prima zi, duminica.

Diana a fost șocată și îngrijorată. Și-a amintit ce învățase despre Cuvântul neschimbător al lui Dumnezeu. Se întreba: „De ce se închină oamenii în prima zi, când Biblia spune clar că trebuie să facem asta în ziua a șaptea?” Diana a decis să termine cursurile de religie, dar să nu mai meargă la biserică. A continuat să bea, să consume droguri și să asculte muzică hard rock. Cu timpul, lucrurile acestea au devenit identitatea ei, viața ei, religia ei.

Această știre misionară ne oferă o viziune asupra modului miraculos în care Dumnezeu a lucrat în viața Diane Fish, director în cadrul Departamentului de Dezvoltare al Școlii Indiene Adventiste de Ziua a Șaptea din Holbrook (SUA).

Vă mulțumim pentru că sprijiniți răspândirea Evangheliei prin darurile din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru! Citiți mai multe despre Diana în săptămâna următoare!

Un strigăt după ajutor (II)

de Andrew McChesney

Stilul de viață petrecăreț al Dianei a început să o afecteze grav în vara de după absolvirea liceului. Într-o zi, pe când se afla într-un parc din Monte Vista (Colorado), Diana a privit în sus, printre frunzele copacilor, și a văzut lumina soarelui strălucind printre ele. În acel moment, a auzit o voce spunându-i: „Dacă nu pleci de aici, aici vei muri!”

Diana știa că modul ei de viață avea să o conducă la o moarte timpurie și că trebuia să renunțe la el dacă voia să trăiască.

A vorbit cu mama ei despre viitor, iar mama ei a întrebat-o:

— Te-ai gândit vreodată la Marină?

Diana a fost iritată de ceea ce credea că era o întrebare prostescă, dar, trei luni mai târziu, era înrolată și se antrena în Orlando (Florida). După aceea, a navigat în întreaga lume. A văzut multe lucruri care i-au provocat repulsie. Fiecare port maritim era plin de prostituție, jocuri de noroc și alte lucruri rele.

Într-o succesiune rapidă de evenimente, Diana a întâlnit un marinar și s-a căsătorit cu el. A fost lăsată la vatră cu onoruri și a născut trei fii. S-a mutat în Monte Vista (Colorado), dar soțul Dianei nu era fericit cu viața de familie.

Diana a intrat în depresie și a început să idolatrizeze moartea. La început, și-a dorit să se îmbolnăvească și să moară. Apoi, s-a gândit să se sinucidă. În disperare, s-a rugat: „Doamne, cred că există, dar nu știu unde ești!”

În mod inexplicabil, în săptămâna următoare, a purtat conversații cu persoane din patru grupuri religioase diferite.

Mai întâi, au venit la ușa ei doi tineri misionari. Când i-a lăsat să intre, unul dintre misionari a deschis o carte și a citit un text care spunea că oamenii cu pielea închisă la culoare nu pot intra în cel mai înalt rai pentru că sunt blestemați. Diana s-a simțit jignită. În copilărie, ea fusese singurul copil alb din clasa ei în timpul perioadei de segregare din Virginia. Ea știa că Dumnezeu îi iubește pe toți, așa că le-a spus misionarilor:

— Trebuie să plecați!

„De ce mi-au citit acel text?” se întreba ea.

A doua zi, au venit trei femei la ea acasă. În timpul vizitei lor, Diana le-a întrebat despre Sabat.

— Noi ne închinăm lui Dumnezeu în fiecare zi, a spus una dintre ele.

Diana considera că lucrul acesta are sens și a fost de acord să le mai vadă.

Apoi, într-o seară furtunoasă de vineri, o femeie micuță și bătrână i-a bătut la ușa. Strângea fonduri pentru o organizație care ajuta sinistrații. Deși avea bani puțini, Diana i-a dat banii pe care îi economisea într-un borcan pentru bacșișuri, la pizzeria unde lucra. Nu a mai văzut-o niciodată pe femeie.

Înainte de finalul săptămânii, Diana a fost invitată de un prieten la o altă biserică. A simțit o prezență malefică la intrare, așa că a fugit imediat după slujbă.

Această știre misionară ne oferă o viziune asupra modului miraculos în care Dumnezeu a lucrat în viața Diane Fish, director în cadrul Departamentului de Dezvoltare al Școlii Indiene Adventiste de Ziua a Șaptea din Holbrook (SUA).

Vă mulțumim pentru că sprijiniți răspândirea Evangheliei prin darurile din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru! Citiți mai multe despre Diana în săptămâna următoare!

Tentativă de sinucidere (III)

de Andrew McChesney

Soțul Dianei era furios fiindcă cele trei femei continuau să vină la ei acasă ca să studieze împreună cărți religioase. În ziua nunții lor, el îi spusese Dianei: „Să nu încerci vreodată să mă convingi să merg la biserică.” Acum, bărbatul se opunea acestor întâlniri și arunca toate cărțile pe care femeile i le dădeau Dianei.

Cele trei femei au invitat-o pe Diana la întâlnirile de seară de la biserică lor. Diana lucra noaptea la Pizza Hut pentru a se descurca. Una dintre femei a făcut presiuni asupra ei pentru a-și lua o slujbă de zi, la un ziar, astfel încât să poată participa la întâlniri.

Studiind mai multe, Diana a aflat că femeile acelea credeau că Isus era o ființă creată. Citindu-le cărțile, a văzut că Isus al lor nu se potrivea cu Isus despre care învățase din Biblie, pe vremea când era copil.

Mai apoi, Diana și soțul ei s-au despărțit, iar ea s-a mutat împreună cu cei trei fii ai lor în Santa Fe, New Mexico. Fără pensie alimentară, prieteni sau familie, lucra cu normă întreagă pentru a plăti facturile și a avea grijă de băieții ei, în vârstă de unu, trei și cinci ani. După ce a intrat într-o relație abuzivă, a început să se gândească din nou la sinucidere. Într-o zi, după ce i-a lăsat pe copii la grădiniță și la școală, s-a dus la un magazin de arme și a cumpărat un pistol. Știa cum să îl folosească de pe vremea când lucra în Marină.

Așezată pe canapeaua de acasă, a tras piedica și și-a îndreptat arma spre piept. O voce acuzatoare, mult prea cunoscută, i-a răsunat în cap. „Ești o persoană îngrozitoare!” i-a spus aceasta. „Ești o mamă îngrozitoare!” Hotărâtă, Diana a pus degetul

pe trăgaci. Simțea cum îi zvâcnesc venele în cap. Apoi, o voce liniștitoare a întrerupt-o. „Cum rămâne cu copiii tăi?” a întrebat aceasta. Înainte ca ea să poată răspunde, vocea acuzatoare a răspuns: „Le va fi mai bine fără tine.” Dar vocea liniștitoare a continuat să implore: „Au nevoie de tine!”

Diana s-a gândit la modul în care moartea ei avea să-i afecteze copiii. S-a înfuriat. Pusese la cale un plan pentru a-și curma durerea, dar acum nu putea să-l ducă la îndeplinire. „Nu pot să fac asta! Este prea greu!” a strigat ea.

„Nu trebuie să o faci”, a spus vocea liniștitoare. „O voi face eu pentru tine”.

După aceste cuvinte, Diana a lăsat jos arma, s-a prăbușit pe podea și a plâns până când a rămas fără lacrimi. A sunat un coleg de muncă în care avea încredere. Împreună, au mers cu mașina în deșert pentru a trage cu arma. Mai târziu, când Diana a încercat să înapoieze arma, proprietarul magazinului de arme a refuzat, spunând:

— A fost folosită.

— Dar trebuie să o luați înapoi, a insistat Diana, explicând că îi dăduse un cec fără acoperire.

Proprietarul a luat arma cu reticență și nu a denunțat-o la poliție. Diana crede că acesta a intuit ce se întâmplase.

Această știre misionară ne oferă o viziune asupra modului miraculos în care Dumnezeu a lucrat în viața Dianei Fish, director în cadrul Departamentului de Dezvoltare al Școlii Indiene Adventiste de Ziua a Șaptea din Holbrook (SUA).

Vă mulțumim pentru că sprijiniți răspândirea Evangheliei prin darurile din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru! Citiți mai multe despre Diana în săptămâna următoare!

Un fost iubit adventist (IV)

de Andrew McChesney

După ce vocea liniștitoare a împiedicat-o să se sinucidă, gândurile Diane s-au întors spre Dumnezeu. În acea duminică, s-a dus împreună cu cei trei copii ai ei la o biserică mică din Santa Fe, New Mexico. Au stat în strană până când corul bisericii a început să cânte. Nu i-a plăcut muzica pe care o auzea. Îi amintea de o perioadă nefastă din viața ei. A ieșit din biserică împreună cu copiii.

Viața Diane părea să meargă din rău în mai rău. Niște hoți au intrat în apartamentul ei și i-au luat puținul pe care îl avea. A rămas însărcinată cu iubitul ei abuziv, iar singurul răspuns al acestuia a fost:

— O să plătesc eu avortul!

Într-o noapte, după ce copiii adormiseră, Diana stătea pe întuneric în sufragerie, plină de rușine și ură. A strigat cu furie către Dumnezeu:

— Pentru asta m-ai salvat?

Furia s-a transformat în plâns când și-a amintit de anii ei de suferință. „Isuse”, a implorat ea, „am nevoie de Tine!” Imediat, a simțit un val intens de energie care a umplut-o. Camera era cufundată în beznă, dar părea să fie plină de lumină. Era ca și cum ar fi fost îmbrățișată de Dumnezeu din ceruri. Un sentiment copleșitor de bucurie, pace și iubire i-a umplut întreaga ființă. La scurt timp după aceea, a căzut într-un somn adânc și liniștit. Dimineăța, sentimentele intense dispăruseră, dar simțea că ceva era diferit.

Câteva luni mai târziu, a întâlnit un om ciudat și neobișnuit. Loren Fish făcea parte din a patra generație de adventiști de ziua a șaptea. Tatăl său fusese pastor și întemeietor de biserici. Dar, în timpul primului an de facultate, Loren se îndepărtase de Dumnezeu, începuse să bea și, în cele din urmă, își abandonase studiile. A întâlnit-o pe Diana la un club din Santa Fe, New Mexico, și a rugat-o să îl ducă cu mașina acasă. Diana credea că străinul era enervant, dar l-a condus acasă. După aceea, Loren nu o mai lăsa în pace. A aflat unde lucra și a mers să o vadă acolo. Diana nu era interesată de o altă relație. Nu ieșise încă din relația nefericită în care se afla. În plus, Loren era cu patru ani și jumătate mai tânăr și părea naiv și imatur. În realitate, Diana nu voia ca el să știe cât de distrusă era și nu voia să fie rănită din nou, așa că l-a îndepărtat. Loren a părăsit Santa Fe și s-a stabilit lângă Chicago.

Apoi, într-o noapte, Loren a sunat-o după un episod în care prietenul Diane devenise violent, tăindu-i cauciucurile mașinii și atacând-o în parcare la redacția ziarului unde lucrau amândoi. Diana s-a bucurat să-i audă vocea și și-a amintit că se simțea în siguranță alături de el.

— Poți veni să mă vizitezi oricând vrei, i-a spus ea.

Loren a venit în weekendul acela și nu a mai plecat niciodată.

Această știre misionară ne oferă o viziune asupra modului miraculos în care Dumnezeu a lucrat în viața Diane Fish, director în cadrul Departamentului de Dezvoltare al Școlii Indiene Adventiste de Ziua a Șaptea din Holbrook (SUA).

Vă mulțumim pentru că sprijiniți răspândirea Evangheliei prin darurile din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru! Citiți mai multe despre Diana în săptămâna următoare!

Dragoste și căsătorie (V)

de Andrew McChesney

Diana și Loren plănuiau să se căsătorească în Santa Fe, New Mexico. Pe neașteptate, au aflat că așteaptă un copil. Diana a amânat nunta pentru că nu voia ca bebelușul să fie motivul pentru care se căsătoreau. După nașterea copilului, cuplul s-a mutat în Salt Lake City, Utah, unde locuiau părinții Dianei. Se săturaseră să trăiască în Santa Fe.

Deși Diana și Loren nu erau creștini, Loren voia să se căsătorească într-o biserică. A ales o biserică adventistă și l-a contactat pe pastorul acesteia. De asemenea, l-a rugat pe tatăl lui, un pastor adventist care locuia lângă Chicago, să officieze ceremonia. Această situație i-a pus în dificultate pe ambii pastori, deoarece Diana nu era membră a bisericii, iar cei doi nu duceau o viață creștină. După multe rugăciuni, au spus că s-au simțit îndemnați să „greșească în favoarea iubirii”. Tatăl lui Loren le-a oferit consiliere premaritală prin telefon.

În ziua nunții, Diana a fost surprinsă să vadă membri ai bisericii pe care nu îi cunoștea. „Cine participă la nunta unor necunoscuți?” s-a întrebat ea. Surpriza ei a fost și mai mare atunci când membrii bisericii le-au oferit daruri.

Când a despachetat cadourile, Diana a dat peste o carte cu titlul *Happiness Digest*. A crezut că este una dintre cărțile celor trei femei insistente care o vizitaseră în Colorado. A început să o citească și nu a mai lăsat-o din mână. Când Loren a venit acasă de la serviciu, i-a spus entuziasmată:

— Acesta este adevărul!

El a privit-o surprins.

— Oh, este *Calea către Hristos*, scrisă de o profetesă pe nume Ellen G. White.

Ideea unui profet a derutat-o pe Diana, dar în inima ei a răsărit dorința de a vizita biserica adventistă și de a afla mai multe despre ceea ce citise.

Când Diana a mers pentru prima dată la biserică, membrii nu au scos niciun cuvânt. Au acceptat-o așa cum era și chiar au avut grijă de copiii ei pentru ca ea să poată asculta predicile. Când l-a auzit pe prezbiter vorbind despre studiile biblice, i-a spus:

— Vreau să studiez!

Loren a întrerupt-o:

— Îți pot spune eu tot ce vrei să știi!

Era rușinat de faptul că nu studiasse împreună cu ea.

— Nu, vreau să studiez Biblia pentru mine, a spus ea.

Prezbiterul Lorell Herold și soția sa, Carol, au venit la ei acasă timp de douăzeci și opt de săptămâni. Pe măsură ce studia, aspectul lumesc al Diane a început să se schimbe. Nimeni nu a vorbit cu ea despre asta. Nimeni nu a predicat despre asta. Pur și simplu și-a pierdut interesul pentru lucrurile lumești pe măsură ce membrii bisericii o iubeau, iar ea învăța despre dragostea lui Dumnezeu revărsată în viața, moartea și învierea lui Isus.

Entuziasmul ei pentru Biblie l-a surprins pe Loren. Acesta se gândea ce pierduse în copilărie și a început să studieze Biblia pe cont propriu. Cei doi au decis să se boteze împreună.

Această știre misionară ne oferă o viziune asupra modului miraculos în care Dumnezeu a lucrat în viața Diane Fish, director în cadrul Departamentului de Dezvoltare al Școlii Indiene Adventiste de Ziua a Șaptea din Holbrook (SUA).

Vă mulțumim pentru că sprijiniți răspândirea Evangheliei prin darurile din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru! Citiți mai multe despre Diana în săptămâna următoare!

Renunțarea la alcool (VI)

de Andrew McChesney

De Ziua Independenței Statelor Unite, Diana a consumat ultima băutură alcoolică. După ce a deschis o doză de bere, le-a spus prietenilor:

— Nu există nimic mai bun decât o bere rece ca gheața într-o zi fierbinte de vară!

Apoi a luat o înghițitură și aproape că a scuipat-o. A crezut că berea se stricase, așa că a luat o altă marcă de bere din lada frigorifică. Și berea aceea avea un gust îngrozitor. Un prieten a spus că ambele beri aveau un gust bun.

Din ziua aceea, Diana s-a lăsat de băut. Nu pentru că Biblia spunea că berea era rea, ci pentru că Duhul Sfânt îi înlăturase pofta de alcool.

La scurt timp după aceea, Diana și Loren au fost botezați de tatăl lui Loren în cadrul unei reuniuni de familie, lângă Chicago. Diana a fost surprinsă când a auzit pentru prima dată jurămintele de botez. Acestea includeau ideea următoare: „Credeți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt și Îl veți onora pe Dumnezeu prin grija față de el, evitând folosirea a ceea ce este dăunător, abținându-vă de la toate alimentele necurate, de la folosirea, fabricarea sau vânzarea băuturilor alcoolice, a tutunului, în oricare dintre formele sale, și a drogurilor?”

Diana i-a aruncat lui Loren o privire întrebătoare, gândindu-se: „Cum de mi-a scăpat din vedere lucrul acesta?”

Diana lucra într-un bar, pe aeroportul din Salt Lake City. Datorită bacșipurilor mari și muncii ușoare, era considerat unul dintre cele mai bune locuri de muncă pentru muncitorii necalificați.

Colegii de serviciu ai Dianei au fost uimiți când aceasta le-a spus că renunță la slujbă și au întrebat-o de ce face asta. Barmanul a întrebat-o de mai multe ori. El și ceilalți colegi erau interesați de noua ei credință. Diana s-a mutat la un alt magazin din aeroport, unde făcea și vindea prăjituri. Nu era un post la fel de bine plătit, dar avea liber în Sabat.

La scurt timp, Diana și Loren au simțit că Dumnezeu îi îndemna să se mute în Tennessee pentru a-i ajuta pe buncii lui Loren. S-au stabilit lângă Universitatea Adventistă din Sud. A fost o perioadă de mari provocări spirituale. Diana avea încă multe trăsături lumești pe care trebuia să le supună lui Dumnezeu.

Când o rudă a lui Loren a auzit că Diana are experiență în presă, i-a cerut să candideze pentru o poziție la postul de radio al companiei Southern, unde aceasta lucra ca director general. Inițial, Diana nu a vrut slujba, dar Loren a îndemnat-o să se roage. Ulterior, Diana a lucrat la postul de radio timp de aproape zece ani. Vreme de șapte ani, a lucrat ca director al Departamentului de Dezvoltare. În timp, Dumnezeu a ajutat-o să biruiască păcatele care o chinaseră încă din copilărie, din perioada în care fusese molestată.

Mai apoi, Diana a fost rugată să candideze pentru un post de director în cadrul Departamentului de Dezvoltare al sistemului de spitale adventiste din Florida. Nu credea că avea calificarea necesară și nu a vrut să aplice, dar Loren a îndemnat-o din nou să se roage. În următorii zece ani, Diana a lucrat la spital. În cele din urmă, a auzit de Școala Indiană din Holbrook.

Această știre misionară ne oferă o viziune asupra modului miraculos în care Dumnezeu a lucrat în viața Dianei Fish, director în cadrul Departamentului de Dezvoltare al Școlii Indiene Adventiste de Ziua a Șaptea din Holbrook (SUA).

Vă mulțumim pentru că sprijiniți răspândirea Evangheliei prin darurile din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru! Citiți mai multe despre Diana în săptămâna următoare!

„Avem nevoie de așa ceva!” (VII)

de Diana Fish

Diana și Loren Fish aveau slujbele visurilor lor. Ea lucra în cadrul Departamentului de Dezvoltare al Spitalului Adventist de Ziua a Șaptea din Orlando (Florida), iar el avea un cabinet de consiliere de succes. Dar ceva lipsea. S-au rugat.

Fără să fi plănuit lucrul acesta dinainte, Diana a participat la o conferință organizată de Departamentul Misiunea Femeii din cadrul Diviziei Nord-Americane. În sala de expoziție a conferinței, s-a oprit la standul Școlii Indiene Adventiste de Ziua a Șaptea din Holbrook pentru a admira obiectele de ceramică realizate de elevi. Când o femeie de la stand a aflat în ce domeniu lucra, i-a spus cu entuziasm că școala căuta un director de dezvoltare. Diana a respins ideea că Dumnezeu ar putea să o cheme la școala din Arizona.

Au trecut șase luni, iar Loren a luat în ultimul moment decizia de a participa la Sesiunea din 2015 a Conferinței Generale din San Antonio, Texas. În sala de expoziție, s-a trezit în fața standului școlii din Holbrook. Când una dintre femeile de la stand a aflat că Loren era asistent social clinic licențiat, a spus cu entuziasm:

— Avem nevoie de așa ceva!

L-a întrebat ce lucra soția lui, iar acesta a răspuns că lucra în dezvoltare.

— Avem nevoie și de o astfel de persoană! a spus femeia, făcându-i cu mâna soțului ei, care se întâmpla să fie directorul școlii din Holbrook.

Mai târziu, Loren i-a povestit Diane ce se întâmplase.

— Oh, vai! a exclamat ea.

Câteva săptămâni mai târziu, cuplul a decis să viziteze școala din Holbrook, după o vacanță petrecută la familia Diane, în Colorado. Au petrecut nouă ore discutând cu angajații despre misiunea școlii de a oferi copiilor nativi americani un loc sigur în care să învețe și să se dezvolte. Au aflat că angajații visau să le pună la dispoziție elevilor care se confruntau cu tulburări de stres posttraumatic și alte probleme de sănătate mintală consiliere creștină 24/24. Diana s-a agitat toată noaptea în camera de oaspeți a școlii. Dimineața, a observat două cărți identice pe un raft. Îi păreau cunoscute. Băgând mâna în rucsacul ei, a scos aceeași carte, pe care Loren o primise la Sesiunea Conferinței Generale. Se intitula: *Follow: Anytime, Anywhere, at Any Cost*, de Don MacLafferty. Diana a știut imediat că Dumnezeu îi chema la Holbrook. Ea s-a rugat: „Va trebui să pui aceeași convingere și în inima lui Loren.”

Câteva zile mai târziu, la întoarcerea în Florida, Loren i-a spus Diane că s-a rugat și a simțit că Dumnezeu îi cheamă la Holbrook. În seara aceea, și-au trimis CV-urile și au început să-și facă bagajele. Două săptămâni mai târziu, au primit slujbele. Aceștia au lucrat la școală în ultimii zece ani. „Dumnezeu este uimitor!” mărturisește Diana. „Mi-a arătat la fiecare pas că lucrează în viața mea. Înainte ca eu să-L cunosc, El mă cunoștea și avea un plan.”

Această știre misionară ne oferă o viziune asupra modului miraculos în care Dumnezeu a lucrat în viața Diane Fish, director în cadrul Departamentului de Dezvoltare al Școlii Indiene Adventiste de Ziua a Șaptea din Holbrook (SUA).

Vă mulțumim pentru că sprijiniți răspândirea Evangheliei prin darurile din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru! Citiți mai multe despre Diana în săptămâna următoare!

O luptă zilnică

de Andrew McChesney

Anders, un băiat în vârstă de șaptesprezece ani care învăța la Școala Indiană Adventistă de Ziua a Șaptea Holbrook, din statul american Arizona, se plângea că aude voci. Consilierul școlar Loren Fish s-a întâlnit cu el și a stabilit că nu era vorba de o problemă de sănătate mintală. Personalul școlii s-a rugat pentru el.

Mai apoi, Anders a început să se comporte ca o persoană posedată. Când fusese acasă, în timpul vacanței școlare, participase la o ceremonie tradițională. Întors la școală, adolescentul slăbuț a început să dea dovadă de o forță supraomenească, iar personalul școlii din Holbrook întâmpina dificultăți în a-l controla. Alteori, își dădea ochii peste cap. După un astfel de atac, dormea ore întregi. Când se trezea, se purta normal, dar era speriat.

Într-o zi, l-a întrebat pe decanul băieților:

— Ce înseamnă „legiune”?

Auzise cuvântul acesta în capul lui. Decanul și-a amintit cum Isus, înainte de a vindeca un om posedat, l-a întrebat pe demon cum îl cheamă, iar demonul i-a răspuns: „Numele meu este Legiune, pentru că suntem mulți” (Marcu 5:9). Consilierul, care îl îndruma pe Anders, l-a întrebat dacă ar dori ca personalul școlii să se roage pentru el. Băiatul a spus că da.

În sala de conferințe a școlii, angajații s-au adunat în jurul lui Anders și au început să se roage pentru el. Brusc, băiatul a gemut și a căzut pe podea. Nimeni nu știa ce să facă. Mai multe persoane s-au rugat cu voce tare, în timp ce altele cântau imnuri. Alții îl îndemneau pe Anders să se roage și să spună: „Isuse, ajută-mă!” Anders nu reușea să scoată cuvintele pe gură. Era un haos total.

Apoi, Anders a început să râdă de angajați. Era un râs ciudat, nefiresc.

Directoarea Diana Fish s-a simțit stânjenită. „Diavolul știe că habar n-avem ce să facem”, s-a gândit ea. Scoțându-și telefonul mobil, a căutat pe Google: „Cum să ajuți o persoană posedată”. A găsit un articol pe site-ul Universității Andrews, intitulat *Ellen White on Confrontation with Evil Spiritual Powers* („Ellen White despre confruntarea cu puterile spirituale malefice”), scris de Marc Coleman.

— Ascultați! a spus ea. Trebuie să fim uniți! Trebuie să-i poruncim duhului să plece, în numele lui Isus!

Imediat, unul dintre angajați i-a poruncit spiritului:

— Ieși afară, în numele lui Isus!

Apoi, Anders a răsuflat spunând:

— Isuse, ajută-mă!

Tot personalul a exclamat la unison:

— Slavă Domnului!

Un țipăt puternic a ieșit din băiat. Una dintre directoarele școlii a simțit ceva asemănător unui vârtej puternic care a trecut pe lângă ea și a ieșit din cameră. Apoi, s-a făcut liniște. Anders zăcea plângând pe podea. Doi angajați au adus un pat pliant, iar băiatul a dormit toată după-amiaza. După aceea, Anders a fost mai bine... până când a mers din nou acasă. Când s-a întors, hărțuirea a început din nou, iar elevul a părăsit școala.

„Încă ne rugăm pentru el”, a spus Diana. „Știm că este o bătaie spirituală și că nu s-a încheiat. Împreună cu elevii noștri, ne confruntăm zilnic cu marea luptă.”

Această știre misionară ne oferă o viziune asupra unui proiect anterior din Sabatul al treisprezecelea de la Școala Indiană Adventistă de Ziua a Șaptea din Holbrook. Anders este un pseudonim. Vă mulțumim pentru că sprijiniți colecta din Sabatul al treisprezecelea!

„Hai să facem un târg!”

de Laurie Denski-Snyman

Maria s-a bucurat când un om a invitat-o să intre la el în casă pentru a se uita la cărțile pe care ea le vindea într-o țară necreștină din Asia de Sud-Est. Maria a scos din geantă mai multe cărți de sănătate, dar bărbatul a oprit-o.

— Știu ce faci! a spus el. Scoți mai întâi cărțile mai ușoare și, după ce las garda jos, vei scoate cărțile creștine pe care vrei, de fapt, să le vând. Îți cunosc intențiile, așa că arată-mi mai întâi cărțile creștine!

Maria a înălțat o rugăciune tăcută: „Doamne, Te rog, ajută-mă! Nu știu ce să spun...”

Cu voce tare, ea a spus:

— Am mai multe cărți de sănătate și de religie. De obicei, prezint ceea ce îi interesează pe oameni. Dacă sunt interesați de sănătate, le arăt acele cărți. Dacă sunt interesați de religie, sunt fericită să le arăt și pe acelea.

Bărbatul și-a frecat bărbia.

— Hai să facem un târg! i-a propus el. Dacă pot să-ți pun întrebări despre religia ta, iar tu poți să-mi răspunzi la ele, îți voi cumpăra toate cărțile!

Maria era îngrijorată. A respirat adânc și a spus:

— Nu sunt suficient de înțeleaptă ca să răspund la tot ce mă întrebați. Am nevoie de ajutor. Pot să mă rog mai întâi?

Bărbatul a fost de acord, așa că Maria s-a rugat cu voce tare. A cerut înțelepciune și cunoștință și a încheiat rugăciunea în numele lui Isus.

Imediat, bărbatul a întrebat-o:

— Noi spunem că Isus a fost un profet, dar voi spuneți că este Dumnezeu. De ce spuneți asta? Cum poate un simplu om să devină Dumnezeu?

Fără să stea pe gânduri, Maria a spus:

— Mulți oameni cred că Isus a început să trăiască abia când a venit pe pământ ca bebeluș, dar El a existat cu mult înainte de momentul acesta. Isus făcea parte din Dumnezeire, iar Dumnezeu L-a trimis pe acest pământ ca un bebeluș, ca un om de rând. Apoi, Isus a fost chemat să fie profet, să fie jertfă și, în cele din urmă, mare-preot. Chiar acum, El mijlocește pentru păcatele noastre. Isus nu este doar un profet. El a fost chemat să fie mai mult decât un profet. El este un mare-preot nu doar pentru mine, ci pentru toți cei care Îl acceptă.

Omul și-a sprijinit capul între mâini.

— Este cel mai frumos lucru pe care l-am auzit vreodată! a spus el.

Aceasta a fost prima și singura lui întrebare. Cu lacrimi în ochi, a cumpărat toate cărțile pe care le avea Maria. În timp ce își luau rămas-bun, bărbatul a spus:

— Chiar mi-ai explicat ceea ce voiam să știu. Abia aștept să citesc toate cărțile tale.

Rugați-vă pentru Maria și pentru ceilalți misionari care caută să ducă Evanghelia la grupurile de popoare neevanghelizate din Divizia Asia de Sud-Pacific, unde a avut loc această întâmplare!

Vă mulțumim pentru darurile voastre din Sabatul al treisprezecelea, care vor ajuta la răspândirea Evangheliei în Divizia Asia de Sud-Pacific!

BISERICA CREȘTINĂ
ADVENTISTĂ
DE ZIUA A ȘAPTEA

TRIMESTRUL AL III-LEA

Fără șobolani la prânz

de Andrew McChesney

Lui Peter îi plăcea să sape după șobolani într-un sat de munte din sudul Zambiei. Băiatul și familia lui mâncau rozătoarele cu terci de porumb. De asemenea, le plăcea să mănânce porci și pești-balon. Porcul era nelipsit de la masa de Crăciun, iar peștele-balon era popular pentru carnea lui fără oase.

Peter a fost surprins când a aflat că Biblia interzicea mâncărurile lui preferate.

A auzit pentru prima dată despre alimentele necurate atunci când a călătorit la aproximativ treizeci de kilometri distanță de orașul său natal, pentru a vizita un frate care lucra la o fermă administrată de niște misionari adventiști din Statele Unite. A rămas pentru serviciile de închinare din Sabat, iar predicatorul a vorbit despre animalele curate și necurate din Leviticul 11.

Peter și-a dat seama că el și familia lui aveau o dietă care nu corespundea învățăturii biblice.

După un timp, în după-amiezile de Sabat, misionarii au început să țină servicii de închinare la școala primară a lui Peter. Peter a participat la întâlniri, chiar dacă trebuia să meargă pe jos trei kilometri pentru a ajunge la școală.

Părinții lui l-au descurajat sistematic și i-au amintit că fusese botezat când era copil. Ba mai mult, tatăl i-a ordonat să lucreze la ferma familiei în zilele de sâmbătă. Peter nu știa nimic despre respectarea Sabatului și își făcea repede treaba în prima parte a zilei pentru a putea merge la întâlnirea de după-amiază.

La liceu, Peter s-a împrietenit cu copii care proveneau din familii adventiste.

A studiat Biblia împreună cu ei și și-a dăruit inima lui Isus, botezându-se prin scufundare. A încetat să mai mănânce șobolani, porci și pești-balon.

În timp, părinții lui au ajuns să aprecieze Sabatul. Au înțeles de ce nu mai consuma Peter carne necurată. În fiecare Sabat petrecut acasă, îl încurajau să nu întârzie la Școala de Sabat.

Astăzi, în orașul lui Peter există o biserică adventistă. Prin influența adventistă, mulți locuitori ai orașului au încetat să mai mănânce alimente necurate.

Peter este recunoscător pentru că a învățat de mic despre importanța unei vieți sănătoase și a slăvirii lui Dumnezeu prin dieta sa. La urma urmei, 1 Corinteni 10:31 spune: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți orice altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.”

„Îi mulțumesc lui Isus că m-a salvat de mâncarea necurată”, mărturisește Peter Siamikobo, prezbiter al bisericii și director al Departamentului de Științe Sociale de la Școala Secundară Rusangu, un liceu adventist din Zambia.

Rugați-vă ca Evanghelia să fie proclamată în Zambia și în restul țărilor din Divizia Africa de Sud-Oceanul Indian, destinatarul darurilor din Sabatul al treisprezecelea!

O minte transformată

de Andrew McChesney

Mitch, membru al unei bande, s-a luat la bătaie cu alți câțiva nativi americani în statul Washington. A suferit o leziune severă la cap, iar medicii i-au spus că nu va mai putea să lucreze nicio dată.

Mai apoi, fratele lui mai mic, Stephan, l-a invitat la Biserica Adventistă All Nations Center din Wapato (Washington). Stephan se închina în fiecare Sabat acolo împreună cu mama și sora lor.

Mitch nu voia să meargă la biserică, așa că s-a dus fără prea multă tragere de inimă. Dar apoi a mers din nou și din nou. S-a cufundat în studiul Bibliei, încurajat de speranța că aceasta i-ar putea vindeca mintea. S-a agățat de textul din Romani 12:2, care spune: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” A trăit după Filipeni 4:8: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.”

Liderul bisericii, Jeff Weijohn, l-a încurajat spunându-i:

— Cuvântul lui Dumnezeu promite că îți va schimba mintea, dacă îl studiezi.

Mitch a început să vadă împlinirea făgăduințelor biblice. Medicii care spusese că nu avea să mai muncească vreodată au fost surprinși să vadă că și-a găsit un loc de muncă și că îi putea face față.

În urma studiilor biblice, Mitch și-a predat inima lui Isus și s-a alăturat Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

După o vreme, a devenit lucrător biblic și a început să îi învețe pe alții despre Dumnezeu. El și soția lui și-au deschis casa pentru tinerii care aveau nevoie de un loc unde să stea. Oricine era binevenit, atâta vreme cât respecta regulile casei. Una dintre reguli era că toată lumea mergea la biserică în Sabat.

Și viețile oaspeților lor au început să se schimbe.

Într-un Sabat, un tânăr i-a spus cu bucurie:

— Știi ceva? Când ne-ai vorbit despre Biblie, nu am vrut să te ascultăm, dar acum vrem să studiem Biblia.

Jeff ne-a povestit că schimbarea din viața lui Mitch a fost revoluționară.

„Când L-a acceptat pe Dumnezeu în viața lui, oamenii nu l-au mai recunoscut”, a spus el. „Dintr-o persoană dură, cu leziuni cerebrale, s-a transformat într-o persoană capabilă să slujească. Viața multor tineri a fost schimbată prin influența lui. Iată că Dumnezeu lucrează prin noi, în ciuda firii noastre!”

Un program de evanghelizare a nativilor americani din Wapato și din regiunea statului Washington a început cu ajutorul unei colecte din Sabatul al treisprezecelea, din anul 1990. Unul dintre cele mai importante elemente ale programului este Centrul All Nations, care a fost deschis în anul 2001.

Maimuțe sau biserică?

de Andrew McChesney

Maimuțele amenințau să distrugă recoltele unei familii din Mozambic. António Cuchata a primit ordine stricte de la tatăl lui să țină maimuțele la distanță de fermă. Cu toate acestea, António nu voia să păzească ferma în Sabat. Nu trecuse mult de când își predase inima lui Isus prin botez, așa că își dorea să petreacă Sabatul închinându-se într-o biserică adventistă de ziua a șaptea.

Ce avea să facă António? S-a rugat și a mers la biserică.

Maimuțele vervet reprezentau o problemă gravă pentru micii fermieri din provincia de coastă din sud-estul Africii, unde locuiau António și părinții săi. Maimuțele cu față neagră și păr cenușiu aveau o înălțime cuprinsă între patruzeci și cincizeci de centimetri. Triburi de zece până la șaptezeci de maimuțe atacau micile ferme pentru manioc, cartofi dulci, fasole, alune și alte produse agricole.

Tatăl era îngrijorat că familia avea să rămână fără hrană și fără un venit, dacă maimuțele le decimau culturile. De asemenea, nu era de acord ca fiul lui să meargă la biserica adventistă. Îl crescuse pe António într-o altă credință și nu înțelegea de ce voia băiatul să se închine în ziua a șaptea, Sabatul. Pe tată nu-l deranja să lipsească de la serviciile religioase de duminică pentru a supra-veghea ferma, așa că i-a cerut lui António să-l ajute și sâmbăta.

António își iubea tatăl. Nu plănuise să devină adventist de ziua a șaptea, dar un văr adventist studiasse Biblia împreună cu el. Acum, era convins că trebuia să urmeze ceea ce învățase, inclusiv porunca a patra: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea

este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea” (Exodul 20:8-10).

António a îngenuncheat și s-a rugat: „Doamne, Te rog să împiedici maimuțele să vină la ferma noastră cât timp sunt la biserică!” Apoi a mers la biserica adventistă din Casa-Nova, o biserică situată la aproximativ douăzeci și cinci de kilometri distanță de fermă.

La întoarcere, António nu știa la ce să se aștepte. Spre bucuria lui, maimuțele au stat departe de fermă pe parcursul întregii zile. S-a rugat și a mers la biserică și în Sabatul următor. Din nou, maimuțele nu s-au apropiat de fermă. În fiecare Sabat, în timp ce António se închina la biserică, maimuțele evitau ferma părinților lui.

Tatăl a refuzat să recunoască minunea, dar António era plin de recunoștință față de Dumnezeu. Chiar și astăzi, după mulți ani, încă se minunează de grija pe care i-a purtat-o Dumnezeu.

Rugați-vă pentru ca Evanghelia să fie proclamată în Mozambic și în celelalte țări din Divizia Africa de Sud-Oceanul Indian, destinatarul darurilor din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru!

O lume ciudată și tăcută

de Andrew McChesney

Nimeni din oraș nu se convertise vreodată la creștinism, iar orașenii s-au aprins de mânie când tatăl Kokilei și alte patru familii au decis să țină Sabatul. Kokila avea nouă ani, iar viața ei s-a schimbat radical în acea perioadă.

Mama Kokilei murise când ea era mică. Fetița locuia în sudul Asiei împreună cu patru surori, un frate mai mare și tatăl lor.

Tatăl ei, un fermier sărac, i s-a interzis să lucreze la câmp după ce a început să țină Sabatul. Lui și celorlalți oameni care păzeau Sabatul li s-a mai interzis și să cumpere alimente din magazine.

În plus, conducătorii orașului au anunțat că oricine vorbea cu cei care țineau Sabatul trebuia să plătească o amendă considerabilă.

Ca urmare, vecinii au refuzat să vorbească cu Kokila și cu familia ei. Nici Kokila nu vorbea cu vecinii ei. Nimeni nu voia să plătească amenda. Kokila avusese mulți prieteni și i-a pierdut pe toți. Pentru fetiță, aceasta era o lume ciudată și tăcută.

Când tatăl a refuzat să renunțe la credința lui, vecinii au devenit violenți. S-au năpustit furioși asupra casei lor, adunând mobila și hainele și aruncându-le pe stradă. De asemenea, i-au bătut pe tatăl și pe fratele ei.

Cu toate acestea, un vecin de-al lor s-a dovedit o lumină strălucitoare în acea perioadă întunecată. Nici el nu era creștin, dar nu aparținea aceleiași religii mondiale ca ceilalți locuitori ai orașului. El a ajutat familia Kokilei să cumpere orez. A vorbit cu Kokila și a plătit de bunăvoie amenda pentru încălcarea regulilor orașului.

Timp de șapte ani, Kokila a trăit în circumstanțe îngrozitoare. Trei dintre familiile care acceptaseră Sabatul în același timp cu tatăl ei s-au răzgândit și au părăsit biserica. Doar două dintre cele cinci familii, inclusiv familia Kokilei, l-au rămas credincioase lui Dumnezeu.

Kokila nu s-a plâns niciodată, dar a plâns mult. Tatăl i-a văzut lacrimile și a decis să o trimită la o școală adventistă cu internat. Pentru fată, școala a fost ca un colț de rai pe pământ.

„Profesorii erau foarte amabili și iubitori”, își amintește Kokila, care are astăzi treizeci și nouă de ani și lucrează ca secretară la acea școală: Școala Secundară Superioară E.D. Thomas Memorial din Thanjavur, India. „Profesorii vorbeau cu mine! Copiii vorbeau cu mine! A fost minunat să am din nou prieteni!”

Vă mulțumim pentru darurile misionare care sprijină școlile adventiste de ziua a șaptea din jurul lumii! În anul 2020, Școala Secundară Superioară E.D. Thomas Memorial a primit o parte din darurile strânse în Sabatul al treisprezecelea.

Înlocuirea fotbalului cu Dumnezeu

de Andrew McChesney

Silva Langa, un elev de liceu din Mozambic, iubea fotbalul. Era un jucător talentat și visa la o carieră în liga mare.

La un moment dat, un prieten l-a surprins spunându-i verde-n față:

— Ai multe calități, dar îți lipsește Dumnezeu!

Surpriza lui Silva a fost și mai mare atunci când prietenul lui, Hodes, l-a invitat la biserică sâmbăta. Silva nu auzise niciodată de o biserică la care oamenii să meargă sâmbăta. În plus, sâmbăta nu era o zi bună pentru ca el să meargă la biserică. Era ziua în care avea cele mai multe meciuri de fotbal.

Cu toate acestea, Hodes era un prieten bun, așa că Silva l-a însoțit la biserică în prima sâmbătă în care a fost disponibil. Silva a fost din nou surprins. Membrii bisericii l-au copleșit cu dragoste și afecțiune. Imnurile i-au atins inima. A studiat Biblia și și-a dăruit inima lui Isus prin botez.

Multe dintre rudele și prietenii lui Silva nu înțelegeau de ce nu mai juca fotbal sâmbăta.

— Credința ta este o nebunie! a spus unul dintre ei.

— De ce ar merge cineva la biserică în loc să meargă la un meci de fotbal? a întrebat altul.

Silva și-a explicat credința cât de bine a putut.

Părinții săi au început să se îngrijoreze când Silva a lipsit de la examenele de admitere la universitate fiindcă se desfășurau sâmbăta. l-au pus la îndoială sănătatea mintală, întrebându-l de ce era dispus să își riște viitorul pentru Sabat. A fost o încercare grea pentru Silva, dar el a decis să adopte curajul lui Petru și al

celorlalți apostoli și să declare la fel ca ei: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni” (Faptele apostolilor 5:29).

Disperarea părinților s-a accentuat atunci când cei de la școală i-au sunat să întrebe de ce nu participa la cursurile de vineri seara. Mai multe rude i-au rugat pe liderii adventiști locali să îi spună lui Silva să participe la cursurile de vineri seara. Liderii nu le-au ținut un studiu biblic despre Sabat, în schimb, i-au asigurat că Dumnezeu nu-l va părăsi pe adolescent și că acesta va absolvi liceul.

Nu după multă vreme, Silva a reușit să se transfere la un liceu adventist, unde nu s-a mai confruntat cu probleme legate de Sabat. A absolvit liceul.

Astăzi, Silva este un antreprenor care nu regretă că a renunțat la fotbal pentru Dumnezeuul cerului. Exemplul său le-a condus pe două dintre surorile sale și pe alte câteva persoane la botez.

„Dumnezeu mi-a binecuvântat viața”, mărturisește Silva. „Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că familia mea îmi respectă convingerile!”

Rugați-vă pentru ca Evanghelia să fie proclamată în Mozambic și în celelalte țări din Divizia Africa de Sud-Oceanul Indian, care va primi darurile din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru!

Misiune specială: Spital (I)

de Andrew McChesney

Dmitry Bagal, un misionar rus care locuiește în Germania, a descoperit că spitalul este un câmp misionar neașteptat, în timp ce primea tratament împotriva unei tumori canceroase care s-a dovedit a fi benignă. El a văzut oameni din toate categoriile sociale – în special oameni seculari și postcreștini, precum și oameni din religiile mondiale necreștine – care se luptau cu întrebări complexe despre Dumnezeu.

Unul dintre pacienți a trecut prin șase runde de chimioterapie și a suferit o operație la spitalul din München. După șase săptămâni, când i-a revenit cancerul, doctorul nu a mai vrut să intervină chirurgical. Bărbatul nu mai putea gândi clar și abia își mai recunoștea soția. Între timp, singura ei dorință era să rămână alături de soțul ei în ultimele lui zile petrecute în unitatea de îngrijiri paliative. Când a găsit un moment potrivit, Dmitry i-a dat soției o broșură despre Dumnezeu și despre suferință și s-a rugat împreună cu cei doi soți. Rugăciunea a emoționat-o pe soție până la lacrimi.

Câteva ore mai târziu, Dmitry i-a dăruit femeii câte un exemplar din cărțile *Tragedia veacurilor* și *Viața lui Iisus*, spunând că aceste cărți i-au adus o mare mângâiere lui și multor altor oameni. Femeia voia cărțile, dar nu pe gratis. I-a dat paisprezece euro, toți banii pe care îi avea în poșetă. Dmitry crede că se vor întâlni din nou, dacă nu pe acest Pământ, atunci pe Noul Pământ.

Dmitry a întâlnit și un tânăr internat în spital cu o boală necunoscută. Tânărul, care era din Iran, renunțase la studiile în Marea Britanie și zburase în Germania pentru tratament. Cu toate aces-

tea, medicii nu au putut să-i pună un diagnostic. Tânărul nu putea să meargă, așa că Dmitry l-a plimbat zilnic prin spital în scaunul cu roțile. Chiar dacă nu fusese crescut ca un creștin, acesta i-a permis lui Dmitry să se roage pentru el. În timp ce Dmitry se ruga zi de zi, tânărul a început să se recupereze. În scurt timp, putea să stea în picioare și să se deplaseze cu puțin ajutor. Cei doi au conversat în germană, dar pentru că tânărul studiasă în Marea Britanie, Dmitry i-a dat un exemplar în limba engleză al cărții *Tragedia veacurilor*. Câteva luni mai târziu, Dmitry încă se ruga pentru el, având în minte cuvintele: „Însă aduceți-vă aminte că voi nu știți și nu puteți măsura rezultatul efortului credincios” (*Evanghelizarea prin literatură*).

În timpul celor două săptămâni petrecute în spital, Dmitry a dăruit douăzeci de exemplare din *Tragedia veacurilor*, precum și alte cărți. A distribuit și multe cărți de vizită cu coduri QR, pentru ca ceilalți să poată descărca cartea. Ba mai mult, a aprovizionat cu cărți aproximativ zece dintre rafturile publice ale spitalului.

„Multe semințe au fost semănate și mă rog ca ele să dea roade”, mărturisește el. „Lucrăm sub călăuzirea lui Dumnezeu și lăsam rezultatele în seama Lui.”

Citiți mai multe despre misionarul Dmitry Bagal în săptămâna următoare!

Misiune specială: Recuperare (II)

de Andrew McChesney

După operația de extirpare a tumorilor benigne, Dmitry Bagal, un misionar rus care locuiește în Germania, a fost trimis pentru recuperare într-o stațiune de vacanță din Bavaria Inferioară. Acolo, el a găsit un nou câmp de misiune, unde Dumnezeu lucra la inimile oamenilor seculari și postcreștini.

Într-o după-amiază, Dmitry s-a îndreptat spre un grup de oameni dintr-un restaurant grecesc. Aceștia au strigat că restaurantul era închis, dar Dmitry le-a răspuns cu o întrebare:

— Vă place să citiți cărți?

Un singur om a răspuns. Vorbind cu un puternic accent italian, bărbatul a spus că preferă să se uite la filme și că nu citise decât o singură carte în viața lui, Biblia. Dmitry i-a dat *Tragedia veacurilor* și i-a explicat că aceasta oferea o perspectivă unică asupra istoriei, în special asupra luptei dintre bine și rău. Bărbatul a citit textul de prezentare de pe spatele cărții.

— Chiar vreau să citesc această carte! a exclamat el.

Fiindcă nu voia cartea pe gratis, i-a făcut o donație lui Dmitry.

Într-o altă zi, în timpul unei plimbări, Dmitry s-a așezat lângă un străin pe o bancă. Cei doi bărbați au început o conversație. Bărbatul a spus că era fermier și că nu avea timp liber, dar i se stricase batoza și aștepta să fie reparată.

— Îți place să citești cărți? I-a întrebat Dmitry.

Bărbatul a recunoscut că nu-i plăcea să citească, dar a spus că soției lui îi plăcea. Dmitry i-a dat un exemplar din *Tragedia veacurilor* pentru soția sa. Bărbatul a citit textul de prezentare de

pe spatele cărții și a spus că s-a răzgândit și că ar vrea să citească cartea.

Reluându-și plimbarea, Dmitry a trecut pe lângă o mașină parcată pe care scria: „Dumnezeu face minuni în Germania”. Dorind să-l cunoască pe proprietarul mașinii, a sunat la soneria casei în fața căreia era parcată mașina. Pe ușă era lipit un afiș pe care scria: „Miere din propriii stupi de albine”. O femeie a deschis ușa, iar el a întrebat-o despre miere. Cei doi au vorbit despre miere câteva minute, apoi despre credință. Femeia i-a povestit că Isus o vindecase de o boală. Dmitry a cumpărat un borcan de miere și i-a oferit femeii posibilitatea de a alege o carte drept cadou: *Viața lui Iisus* sau *Tragedia veacurilor*. Aceasta a ales *Viața lui Iisus*. Mulțumindu-i lui Dmitry, i-a oferit în dar un al doilea borcan cu miere. Dmitry i-a mulțumit, oferindu-i cealaltă carte, *Tragedia veacurilor*. Amândoi au fost incredibil de mulțumiți de întâlnirea lor.

În timpul lunii petrecute în centrul de recuperare, Dmitry a împărțit aproape cincizeci de exemplare ale cărții *Tragedia veacurilor* și a schimbat orientarea lucrării sale misionare în Germania. „Pentru că îmi place atât de mult să împart cărți, mă pregătesc să devin evanghelist prin literatură”, mărturisește el.

Vă mulțumim pentru darurile oferite, care sprijină proiecte vi-tale din întreaga lume!

Un vis se împlinește

de Andrew McChesney

Eniah Ngulube a crescut în Zambia, într-o familie neadventistă care ținea Sabatul. În afară de Sabat, biserica părinților ei îi învăța pe oamenii bolnavi să refuze tratamentele medicamentoase și să apeleze la rugăciunile înălțate de liderii bisericii. Dacă o persoană bolnavă murea, membrii bisericii acceptau acest lucru ca fiind voia lui Dumnezeu. Mulți membri ai bisericii au murit de malarie și de alte boli tratabile.

Eniah își iubea părinții și credința lor, dar când a ajuns la vârsta adolescenței, a început să meargă la biserică duminica împreună cu o altă soră de-a ei. Cinci dintre frații ei s-au alăturat Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și au continuat să se închine sâmbăta. Părinții lor nu erau deranjați de biserica pe care o frecventau copiii.

În adolescență, Eniah își dorise să devină asistentă medicală. Deși fusese crescută cu ideea de a respinge medicina, voia să aibă grijă de cei bolnavi. Visa să studieze la Școala Adventistă de Asistență Medicală Mwami, din orașul Chipata, situat la aproximativ treizeci de kilometri distanță de casa ei. Când a terminat liceul, și-a împărtășit dorința cu fratele ei, Kenson, care era prezbiter al bisericii adventiste. Lui Kenson i-a plăcut ideea ca sora lui să studieze la o școală adventistă și l-a contactat pe președintele câmpului misionar din Zambia de Est pentru a întreba când aveau să se deschidă înscrierile pentru următorul an universitar. Aflând că înscrierile se încheiaseră, l-a rugat să găsească un loc pentru sora lui. Președintele câmpului misionar din Zambia de Est, Moses Banda, a sunat la școală și a aflat că era puțin probabil

ca fata să fie admisă. Clasele erau deja pline. Însă două zile mai târziu, școala i-a găsit un loc. Lui Eniah nu-i venea să creadă, mai ales fiindcă nu era adventistă de ziua a șaptea. Visul ei devenise realitate!

La o săptămână după sosirea ei, școala a organizat o săptămână de consacrare spirituală. Inima ei a fost impresionată când l-a ascultat pe vorbitor, capelanul poliției din Zambia, Godfrey Sianga, vorbind despre botez. Ea nu fusese botezată prin scufundare. „Trebuie să mă botez ca Isus. El vine în curând”, s-a gândit ea. La sfârșitul săptămânii, Eniah a fost botezată și s-a alăturat Bisericii Adventiste.

„Eniah se numără printre numeroșii studenți care au crescut în cunoașterea lui Isus la Școala Adventistă de Asistență Medicală Mwami”, a declarat Emmanuel Mwale, coordonator al Misiunii Adventiste pentru câmpul misionar din Zambia de Est. „La fel ca Eniah, mulți studenți neadventiști vin la școala noastră și îl primesc pe Isus”, a mai declarat el. „Școala Adventistă de Asistență Medicală Mwami împărtășește dragostea lui Isus cu noi studenți în fiecare an.”

Rugați-vă ca Evanghelia să fie proclamată în Zambia și în celelalte țări din Divizia Africa de Sud-Oceanul Indian, destinatarul darurilor din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru!

Toate lucrurile lucrează împreună

de Andrew McChesney

Carl Casey, pilot de elicopter și profesor de științe în Alaska, a suferit un atac cerebral la vârsta de cincizeci și unu de ani. Nu putea să înțeleagă de ce. Cu mult înainte de a deveni adventist de ziua a șaptea, încetase să mai mănânce carne necurată. Descoperise că Biblia vorbea împotriva acestui lucru și avea și dovezi științifice în sprijinul acestei idei.

Accidentul vascular cerebral i-a zguduit viața lui Carl. Nu mai putea să meargă sau să muncească.

Apoi a citit în Romani 8:28: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” Citise acest verset de multe ori, dar acum avea un nou înțeles. A văzut că nu spunea „toate lucrurile sunt bune pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu”, ci „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.”

Carl a încetat să se mai întrebe „de ce” și l-a cerut lui Dumnezeu să Se folosească de accidentul lui vascular cerebral pentru câștigarea de suflete în Alaska. El voia să poată spune la fel ca Iosif: „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume să scape viața unui popor în mare număr” (Geneza 50:20).

Carl a început să caute oportunități de a da mărturie în Alaska, care este un câmp de misiune dificil, cu o istorie zbuciumată, ierni lungi și friguroase, drumuri și infrastructuri limitate. Doar 3.000 de adventiști trăiesc printre cei 733.000 de locuitori. Carl

și-a dat seama rapid că scaunul lui cu roțile îl punea într-o poziție unică. Era greu pentru oameni să nu-l observe. Captându-le astfel atenția, el vorbea cu înflăcărare despre dragostea lui pentru Dumnezeu.

Oamenii reacționau cu surprindere.

— Ești în scaun cu roțile și îți pasă de Dumnezeu? îl întrebau ei.

— Bineînțeles că da! răspundea Carl.

Apoi lăuda dragostea nemăsurată a lui Dumnezeu. El le împărtășea Romani 3:23, care spune că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”, și Ioan 3:16, care spune că toți cei care cred în Isus au viața veșnică. Îi încuraja pe oameni să citească zilnic Biblia și să se apropie de Dumnezeu cu încrederea că, odată formată o relație, toate celelalte lucruri se vor rezolva de la sine, inclusiv doctrina despre Sabat și învățăturile referitoare la dieta levitică.

Carl recunoaște fără ezitare că o dietă sănătoasă nu a împiedicat accidentul său vascular cerebral. „Accidentul meu vascular cerebral nu a fost cauzat de o alimentație nesănătoasă, ci este rezultatul faptului că trăiesc într-o lume păcătoasă”, mărturisește el. „Sunt norocos că sunt în viață. Majoritatea oamenilor mor după un astfel de atac.” El încă recomandă și urmează dieta levitică ca pe o cale spre o viață mai lungă și mai sănătoasă.

La aproape un deceniu de la accidentul vascular cerebral, poate spune că datorită acestui accident au fost schimbate vieți.

„În ceruri, voi vedea oameni care vor fi acolo pentru că eu am avut acest atac vascular cerebral”, susține Carl Casey. „Așadar, toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.”

Vă mulțumim pentru darurile oferite, care sprijină proiecte vitale din întreaga lume!

Cunoscând un Dumnezeu atotștiutor

de Andrew McChesney

Când a plecat la peste nouă sute cincizeci de kilometri distanță de casa lui pentru a învăța limba engleză la un liceu adventist din sudul Asiei, Iqbal nu știa nimic despre Isus.

Fusese crescut într-o familie necreștină și, la vârsta de douăzeci de ani, părinții lui l-au trimis la școală ca să i se alăture surorii lui. Ea studia acolo și excela la orele de engleză.

Iqbal participa la toate serviciile religioase ale școlii. De asemenea, participa la toate serviciile divine din Sabat. În inima lui s-a născut dorința de a-L cunoaște pe Isus. A citit Biblia, căutând informații despre Isus. Privirea i-a căzut asupra textului din Ieremia 1:5: „Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecul mamei tale, te cunoșteam.”

„Vreau să-L cunosc personal pe Isus, pentru că El m-a cunoscut personal înainte de a mă întocmi în pântecul mamei mele”, și-a spus el.

Săptămânile s-au transformat în luni, iar Iqbal a învățat mai multe despre Isus. „Oare Isus m-a adus la nouă sute de kilometri distanță de casă pentru a învăța mai multe despre dragostea Lui?” se întreba el.

A început să experimenteze dragostea lui Isus în propria viață și, la doi ani și jumătate după ce a ajuns la școală, a decis să își predea inima lui Isus și să fie botezat.

După ce a absolvit școala, Iqbal și-a continuat studiile la Colegiul Adventist Lowry din Bengaluru (India), obținând o diplomă de licență în aplicații informatice și alăturându-se personalului colegiului. Isus este viața lui.

„Sunt fericit să trăiesc o viață cu Isus”, mărturisește el. „Zi de zi, Isus mă conduce și are grijă de mine. Ori de câte ori mă confrunt cu o problemă, Isus Hristos este refugiul meu și îmi rezolvă problemele.”

Iqbal și-a exprimat uimirea față de omnisciența lui Isus, față de ideea că Isus nu numai că l-a cunoscut înainte de a-l fi întocmit în pânțele mamei sale, dar cunoaște și nevoile pe care le are înainte ca el însuși să fie conștient de ele.

„Îi mulțumesc lui Isus că Se îngrijește de nevoile mele cu mult înainte ca eu să le cunosc măcar”, spune el. „Înainte ca eu să cer, El știe ce să îmi ofere și prin cine să îmi ofere lucrul respectiv. Acesta este motivul pentru care mă încred în El și Îl iubesc mai mult în fiecare zi.”

Colegiul Adventist Lowry a primit o parte din darurile Sabatului al treisprezecelea, în anul 2024, pentru a deschide o biserică în care serviciile de închinare să se desfășoare în limba engleză.

Vă mulțumim pentru darurile oferite, care sprijină proiecte vitale din întreaga lume!

Învăluit în dragostea lui Dumnezeu

de Andrew McChesney

Domenico, un băiat în vârstă de șaisprezece ani, nu voia să o piardă pe Fulvia, o fată pe care o cunoscuse la un bal din Florența, Italia, așa că a mințit atunci când ea l-a întrebat despre părinții lui.

— Cu ce se ocupă părinții tăi? l-a întrebat ea.

— Părinții mei sunt bogați, a răspuns el. Au o mașină frumoasă.

Mai apoi, Fulvia l-a întrebat unde locuiește. Fără să se gândească, băiatul i-a dat adresa orfelinatului unde locuia. Dar când Fulvia a mers la adresa respectivă și a găsit orfelinatul, Domenico nu a mai putut să mintă.

— Sunt orfan, a recunoscut el. Locuiesc acolo.

Fulvia i-a povestit totul tatălui ei, iar Domenico a crezut că relația lor se terminase, dar răspunsul bărbatului l-a surprins pe băiat.

— Avem trei copii, a spus el. Invită-l la noi! Vom avea patru.

Familia Fulviei l-a acceptat pe Domenico ca pe un fiu, iar acesta le-a vizitat casa în mod regulat. Învăluit în dragostea lor, Domenico a experimentat pentru prima dată dragostea lui Dumnezeu. Auzise despre Dumnezeu, dar acum vedea dragostea Lui în viața de zi cu zi. În inima lui a apărut dorința de a-L cunoaște pe Dumnezeu și a început să se roage.

Anii au trecut. Domenico a părăsit orfelinatul și s-a căsătorit cu Fulvia la vârsta de douăzeci și doi de ani. Dorea în continuare să-L cunoască pe Dumnezeu. La orfelinat, văzuse filmul *The Ten Commandments (Cele Zece Porunci)*, din 1956, și se întreba dacă exista o biserică care păzea toate poruncile. Totodată, se întreba

dacă trăia cineva o viață creștină așa cum spunea Biblia. Într-o zi, pe când avea treizeci de ani, Domenico a deschis radioul și a auzit o voce spunând: „Acum vom vorbi despre apostolul Pavel.” Domenico a ascultat și a observat că gazdele emisiunii radiofonice vorbeau într-un mod aparte. A început să asculte postul de radio în mod regulat. Când un vorbitor a menționat cartea *Calea către Hristos*, de Ellen G. White, Domenico a sunat la sediu pentru a cere un exemplar. De asemenea, a întrebat dacă persoana care îi va livra cartea i-ar putea răspunde la câteva întrebări legate de ceea ce auzise la radio.

Emmanuel și soția lui au venit acasă la Domenico să îi aducă cartea. Emmanuel a deschis Biblia pentru a răspunde la întrebările lui Domenico și, la cererea acestuia, i-a împărtășit istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Dorind să cunoască istoria creștinismului, Domenico a citit apoi *Tragedia veacurilor*.

După șapte luni de studii biblice, Domenico s-a simțit învăluit de dragostea lui Dumnezeu și a fost botezat. „Sunt recunoscător postului adventist de radio pentru că mi-a schimbat viața”, mărturisește Domenico Civardi, care are în prezent șaiszeci și opt de ani.

Vă mulțumim pentru darurile misionare care ajută la proclamarea Evangheliei în întreaga lume prin intermediul emisiunilor radio!

Cel mai bun prieten al lui Baatka

de Andrew McChesney

Baatka se simțea extrem de singur în Mongolia. Stătea adesea la fereastra casei sale, în căutarea unui prieten adevărat care să fie alături de el pentru totdeauna.

Băiatul sfios și timid, în vârstă de paisprezece ani, era singur la părinți. Tatăl lui era mereu plecat la muncă, iar mama avea probleme de sănătate mintală, așa că petrecea câte o lună în spital în fiecare an. Baatka se simțea atât de singur, încât începuse să se gândească la moarte.

La un moment dat, o verișoară l-a invitat să meargă la o biserică adventistă din capitala Mongoliei, Ulaanbaatar.

— Vino la biserică! l-a încurajat ea. Va fi interesant.

Baatka s-a dus fiindcă se simțea singur. Nu a auzit niciun cuvânt din predică. Microfonul nu funcționa din cauza unor probleme tehnice, iar el avea o deficiență de auz care îl împiedica să-l audă pe predicator. Dar îi plăceau membrii bisericii. Aceștia i-au zâmbit și l-au acceptat. Îl tratau ca pe un prieten. Și imnurile creștine i-au plăcut. Biserica l-a emoționat, așa că s-a întors și în Sabatul următor.

Membrii bisericii vorbeau despre Dumnezeu ca despre cel mai bun prieten al lor.

— Dumnezeu poate fi prietenul tău pentru totdeauna, i-a spus cineva băiatului.

— Nu vei fi niciodată singur, l-a asigurat altcineva.

Baatka se întreba dacă Dumnezeu era real. „Nu pot să-L văd. Oare chiar poate să fie prietenul meu?” se întreba el.

După aceea, a mers la biserică în fiecare Sabat. Biserica a devenit singurul lucru frumos din viața lui, iar membrii bisericii au devenit familia lui. Viața lui a căpătat un sens, iar Baatka a descoperit dorința de a trăi.

Încetul cu încetul, Baatka a început să creadă că Dumnezeu este real. Urechile lui nu l-au auzit pe Dumnezeu vorbind, dar inima lui a auzit vocea lui Dumnezeu. Isus i-a devenit cel mai bun prieten, transformându-i mintea și schimbându-i viața.

Astăzi, Baatka Orgil are treizeci și unu de ani și este un om nou în Hristos. Băiatul tăcut și timid este acum un pionier al Misiunii Globale, care plantează biserici în zone neevangelizate din Mongolia.

„Îmi place să povestesc și altora cum mi s-a schimbat viața”, mărturisește el. „Vreau să ajut și alți oameni, de aceea slujesc ca misionar.”

Baatka este căsătorit și are doi copii. Pe vremuri, a crezut că Dumnezeu alege ca misionari doar oameni talentați, dar acum înțelege că El alege doar oameni potriviți.

„Chiar dacă eu nu credeam în mine, Dumnezeu a crezut”, a mai spus el. „Dacă Dumnezeu a putut să creadă în mine, vreau să cred și eu în El.”

Vă mulțumim pentru rugăciunile pe care le înălțați pentru pionierii Misiunii Globale care, asemenea lui Baatka, se confruntă cu mari provocări în plantarea de biserici printre popoarele neevangelizate!

Marea răsplată a Sabatului

de Andrew McChesney

Fernando Joaquim Ge s-a alăturat unei mari companii de construcții din Mozambic, convenind că nu va lucra în Sabat. După trei ani, șeful companiei i-a cerut să plece într-o călătorie de afaceri într-o zi de sâmbătă. Fernando i-a reamintit șefului său, Alexander, că el nu lucra sâmbăta.

Cu toate acestea, sâmbătă, la ora cinci dimineața, Alexander s-a oprit în fața casei lui Fernando pentru a-l lua cu el în Zimbabwe. Când Fernando a refuzat să meargă, Alexander i-a interzis să se mai întoarcă la serviciu până când nu aveau o discuție privată.

După întâlnirea care a avut loc câteva zile mai târziu, Alexander l-a suspendat pe Fernando timp de șapte zile fără plată. Totodată, i-a oferit trei opțiuni: să demisioneze, să lucreze sâmbăta sau să renunțe la două zile de plată pentru fiecare sâmbătă în care lipsea de la serviciu. I-a cerut lui Fernando să îi prezinte decizia în scris, după șapte zile.

Fernando a predat un document de zece pagini cu decizia sa. Acesta a scris că nu putea demisiona pentru că avea nevoie de slujbă. A explicat că nu putea lucra sâmbăta pentru că l se su-punea lui Dumnezeu și a inclus o serie de versete biblice despre Sabat. A încheiat afirmând că era dispus să accepte o reducere a salariului pentru fiecare zi de sâmbătă în care lipsea de la serviciu și că era, de asemenea, dispus să recupereze activitatea de sâmbătă în zilele de duminică. Luând documentul, Alexander i-a spus lui Fernando să continue să lucreze până când va discuta cu conducerea despre problema aceasta.

A trecut o săptămână. Într-o duminică, Alexander l-a invitat pe Fernando la el acasă. Casa lui se afla într-un alt oraș, iar

Fernando a mers până acolo cu autobuzul public. Alexander i-a cerut lui Fernando să conducă o mașină a companiei până într-un alt oraș, pentru a inspecta un proiect al companiei. În acea noapte, Fernando s-a întors târziu, după ce autobuzele publice nu mai circulau, așa că a dormit acasă la Alexander. În duminica următoare, Alexander i-a cerut lui Fernando să vină din nou la el. De data aceasta, i-a cerut să o ducă pe mama lui în oraș cu mașina companiei.

În ziua următoare, Alexander a convocat o ședință a companiei și i-a cerut lui Fernando să se ridice în picioare.

— Fernando a acceptat o reducere a salariului din cauza credinței sale în Dumnezeu, a spus el, dar acum vedem că este sincer, așa că nu trebuie să lucreze sâmbăta.

Apoi i-a înmănat lui Fernando cheile de la una dintre mașinile companiei.

— Folosește această mașină pentru toate treburile companiei! a spus el. Iar dacă ai chestiuni de rezolvat pentru biserica ta, poți, de asemenea, să o folosești, iar noi îți vom plăti benzina. Avem o singură rugămintă. Cere-i pastorului tău să se roage pentru ca firma noastră să prospere!

Din acea zi, în anul 2003, și până astăzi, Fernando nu a mai avut niciodată probleme legate de Sabat la locul de muncă. Mașina companiei s-a dovedit o binecuvântare pentru biserică, iar Fernando a folosit-o pentru a-i vizita pe bolnavi și pe bătrâni, pentru a participa la programe de evanghelizare și pentru a se implica în alte activități ale bisericii. De fiecare dată când oamenii văd mașina, își amintesc că Fernando respectă Sabatul. „Merită să îi fii credincios lui Dumnezeu”, mărturisește Fernando. „Există o răsplată uriașă.”

Rugați-vă pentru ca Evanghelia să fie proclamată în Mozambic și în alte țări din Divizia Africa de Sud-Oceanul Indian, destinatarul darurilor din Sabatul al treisprezecelea!

BISERICA CREȘTINĂ
ADVENTISTĂ
DE ZIUA A ȘAPTEA

TRIMESTRUL AL IV-LEA

Închinarea la un copac

de Andrew McChesney

Când a ajuns în campusul Bangkok Noi pentru a lucra ca pionier al Misiunii Globale în Thailanda, Sudhakar a observat imediat copacul.

De copac erau legate panglici colorate. Era înconjurat cu icoane mici din piatră și din lemn. În trunchiul lui erau puse banane, mere și bețișoare de tămâie aprinse.

Sudhakar a aflat că locuitorii orașului credeau că un spirit al strămoșilor trăia în copac. Prin urmare, se închinau la copac conform obiceiurilor și tradițiilor lor.

Ba mai mult, nu doar că se închinau la acest copac, dar se și temeau de el. Orașenii aveau multe povești de spus despre întâlnirile paranormale nocturne din campus. Ei puneau aceste întâlniri pe seama copacului în care se afla spiritul și se temeau să iasă afară după lăsarea întunericului.

Sudhakar era confuz deoarece copacul cu pricina se afla pe un teren pe care o femeie cu inima bună îl donase unui spital misionar adventist de ziua a șaptea. El l-a întrebat pe pastor de ce oamenii din comunitate veneau în campus pentru a se închina la copacul în care se afla spiritul. Pastorul i-a explicat că locuitorii orașului începuseră să se închine la acel copac cu mult înainte ca terenul să fie donat bisericii.

Sudhakar a înțeles sensibilitățile culturale și s-a gândit: „Dacă panglicile și alte obiecte ar dispărea brusc, locuitorii orașului ar putea reacționa urât.”

Dar era hotărât să facă ceva. După multe rugăciuni înălțate către Dumnezeuul cerului, el s-a împrietenit cu liderul comunității

și cu alți locuitori ai orașului. I-a invitat la cursuri de gătit și de engleză și la servicii de închinare, într-un centru nou pe care se pregătea să îl înființeze într-o clădire din apropierea copacului în care se afla spiritul. Apoi, treptat, a început să curețe copacul, îndepărtând panglicile, icoanele, bananele, merele și bețișoarele de tămâie. A durat aproximativ o săptămână.

În mod remarcabil, nimeni din comunitate nu i-a spus nimic despre copacul în care se afla spiritul.

Apoi, într-o zi, Sudhakar a avut o întâlnire cu spiritul. În timp ce trecea pe lângă copac, o voce l-a strigat pe nume.

— Da? a răspuns Sudhakar, deși nu vedea pe nimeni.

Rugați-vă pentru pionierii Misiunii Globale care, la fel ca Sudhakar, au acceptat provocarea de a proclama Evanghelia oamenilor neevangelizați din întreaga lume!

Citiți continuarea acestei știri misionare săptămâna viitoare!

Închinarea la adevăratul Dumnezeu

de Andrew McChesney

Sudhakar, un pionier al Misiunii Globale, a simțit o energie negativă atunci când o voce l-a strigat pe nume dintr-un copac din Thailanda. I s-a zbârlit pielea.

Vocea, care se auzea din stânga lui Sudhakar, i-a spus să rupă scoarța copacului și va găsi un număr câștigător la loto.

Sudhakar a decojit scoarța și a găsit numărul „22” dedesubt.

Vocea l-a îndemnat să cumpere un bilet la loterie și să parieze oricât de mult dorește.

Sudhakar nu cumpărase niciodată în viața lui un bilet de loterie. El i-a răspuns vocii:

— Nu ți-am cerut niciodată ajutorul. De ce faci asta?

Nu a primit niciun răspuns.

— Nu vreau nimic de la tine, a spus Sudhakar. Nu te vreau aici! Îți poruncesc în numele lui Isus să părăsești acest campus și să nu te mai întorci vreodată!

Trei zile mai târziu, a observat că pomul era pe moarte. Toate frunzele îi căzuseră. După patru săptămâni, nu mai rămăsese decât un copac uscat și mort. Sudhakar a luat un topor și l-a tăiat.

După conversația de la copac, Sudhakar i-a povestit soției sale cele întâmplate. Ea le-a spus vecinilor și, nu după multă vreme, toată lumea cunoștea povestea.

Oamenii din oraș au fost uimiți când ziarul local a publicat numărul câștigător la loterie. Era 22.

— Cu toții am auzit povestea, a spus unul dintre ei. Măcar dacă am fi cumpărat un bilet...

— Poate că Sudhakar știe următorul număr câștigător, a spus altul.

Oamenii din oraș participau la cursurile de gătit și de engleză pe care Sudhakar le ținea la un centru din apropierea copacului. Acum se adunau o mulțime de oameni la centru, dorind să afle dacă Sudhakar știa și alte numere câștigătoare la loterie.

Când i s-au cerut alte numere, pionierul Misiunii Globale le-a răspuns:

— Nu am niciun număr. Acela a fost un spirit rău. De ce să ne asociem cu el?

Pe măsură ce i-a învățat despre Dumnezeuul cerului, ei au recunoscut că spiritul din copac fusese un duh necurat.

— Ai dreptate, a spus cineva.

— Ar fi fost greșit să te rogi spiritului, a spus o altă persoană.

Sudhakar i-a învățat pe oamenii din oraș să se roage singurului Dumnezeu adevărat. Șapte persoane au început să participe la serviciile de închinare din Sabat, fiind botezate ulterior.

Rugați-vă pentru pionierii Misiunii Globale care, la fel ca Sudhakar, au acceptat provocarea de a proclama Evanghelia oamenilor din întreaga lume!

Drumul lacrimilor și al hanoracelor

de Andrew McChesney

Tsitsi Zondo nu-și putea crede ochilor. Era o noapte întunecată în Zimbabwe, dar putea vedea prețioasele ei hanorace împrăștiate pe autostradă și chipurile întunecate ale oamenilor care se grăbeau să le ia.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. Împrumutase bani pentru a cumpăra hanoracele din Africa de Sud, iar acum nu mai avea cum să ramburseze împrumutul. Nu mai avea nimic. Oare cum avea să își întrețină copiii?

Ea s-a rugat: „Doamne, Tu știi că m-am luptat pentru ca afacerea mea să aibă succes, dar acum s-a întâmplat asta. Dintre toate gențile, a mea este singura care s-a deschis.”

Tsitsi împachetase șaiseci de hanorace într-o geantă mare și o așezase pe plafonul unui microbuz. Urma să călătorească de la granița dintre Zimbabwe și Africa de Sud până în orașul ei natal, Bulawayo. Dar, la jumătatea călătoriei, un pasager a coborât din microbuz și, în timp ce îi căuta bagajul, șoferul a deschis și a închis mai multe genți de pe plafonul microbuzului. Cumva, bagajul lui Tsitsi nu fusese închis la loc.

Microbuzul și-a reluat călătoria și, după ce a parcurs o oarecare distanță, s-a oprit la semnalul luminos al farurilor unei mașini. Șoferul mașinii a spus că hanoracele au început să cadă de pe microbuz încă de când a plecat de pe loc.

Tsitsi a observat cu groază că în geanta ei mai rămăseseră doar zece hanorace.

Șoferul microbuzului știa că el este responsabil, dar a ridicat mâinile neputincios.

— Îmi pare rău, i-a spus el lui Tsitsi. Pur și simplu nu am bani...

După ce s-a rugat, Tsitsi și-a șters lacrimile. Fusese întotdeauna credincioasă în înapoierea zecimii și în oferirea de daruri din mărfurile pe care le importa din Africa de Sud și era convinsă că Dumnezeu avea să-i poarte de grijă și acum.

În Bulawayo, prietenii au auzit despre situația lui Tsitsi și au venit să se roage. Unul dintre ei i-a oferit un împrumut pentru a se întoarce în Africa de Sud și a cumpăra mai multe hanorace.

Tsitsi a acceptat banii ca un răspuns la rugăciune și s-a întors în Africa de Sud. Cu noile hanorace cumpărate, ea a putut onora toate comenzile inițiale. A fost nevoie de patru călătorii în Africa de Sud pentru a rambursa cele două împrumuturi. Dar în tot acest timp, Tsitsi a avut întotdeauna suficienți bani pentru mâncare și pentru cheltuielile familiei. De asemenea, ea a continuat să înapoieze zecimea și să aducă daruri.

Tsitsi nu înțelege cum lucrează Dumnezeu, dar nu are nicio îndoială că El ne poartă întotdeauna de grijă.

„Chiar și atunci când am pierdut totul, eu și familia mea nu am rămas fără mâncare. Întotdeauna am avut ce pune pe masă”, mărturisește ea. „Dacă ești credincios și îi oferi zecimile și darurile tale, Domnul îți vine întotdeauna în ajutor.”

„Ce doriți?”

de Laurie Denski-Snyman

Un misionar și însoțitoarea sa locală vindeau cărți creștine într-un cartier necreștin dintr-un oraș mare din sudul Asiei. Devotamentul religios al locuitorilor era evident din felul în care se îmbrăcau. Femeile purtau eșarfe, iar bărbații aveau bărbi lungi. Unii oameni aveau pete închise la culoare pe frunte de la covorul pe care stăteau cu fața plecată în rugăciune. La una dintre case, a ieșit la poarta din față un bărbat cu o față furioasă.

— Ce doriți? a întrebat el aspru, fără să deschidă poarta.

— Lucrăm la un proiect în comunitatea dumneavoastră și vinдем cărți, a spus misionarul pe nume David. Am putea să vă răpim câteva minute pentru a vă arăta aceste cărți?

— Mă întorc imediat, a spus bărbatul pe același ton aspru, după care a plecat.

Însoțitoarei locale a misionarului, Maria, îi era teamă.

— Să ne rugăm! a spus ea. Pare de temut. O fi vreun fanatic, vreun membru radical al credinței sale...

— Poate că îi este foame, a spus David.

Era perioada din an în care oamenii religioși posteau timp de o lună în timpul zilei. Mai apoi, bărbatul s-a întors.

— Ați vrea să intrați? i-a întrebat el.

După ce au intrat în casă, acesta a început să vorbească.

— Ce doriți? i-a întrebat el.

David a scos din geantă mai multe cărți de sănătate.

Bărbatul părea curios.

— Soția mea va fi interesată de acestea pentru că este medic nutriționist, a spus el, apoi a chemat-o să se uite la cărți.

În timp ce răsfoia cărțile împreună cu soția sa, bărbatul a comentat cu entuziasm:

— Uau, cartea aceasta este foarte bună! Iar asta pare foarte interesantă...

După aceea, i-a întrebat fără ocolișuri:

— Pentru cine lucrați?

— Suntem adventiști de ziua a șaptea, a răspuns David.

Brusc, bărbatul s-a ridicat în picioare și a plecat. Apoi s-a întors și s-a așezat din nou. S-a uitat insistent la vizitatori. Tăcerea a devenit stânjenitoare.

În cele din urmă, soția lui a rupt tăcerea.

— Știți, am clienți adventiști, a spus ea. Sunt oameni foarte buni, dar nu știu prea multe despre ei.

Bărbatul a început să se plimbe prin cameră. Părea agitat. Apoi s-a așezat din nou.

— Despre ce sunt celelalte cărți pe care le aveți? a întrebat soția lui.

David a deschis geanta și a scos *Tragedia veacurilor*.

— Această carte este despre dragostea adevărată, iertarea adevărată și pacea adevărată, a spus el.

Femeia a răsfoit-o entuziasmată. David i-a mai arătat *Calea către Hristos și Cugetări de pe Muntele Fericirilor*. Bărbatul s-a ridicat în picioare, s-a uitat insistent la vizitatori și s-a așezat iarăși.

— Spuneți-mi mai multe despre credința voastră! le-a cerut soția.

Bărbatul s-a ridicat din nou în picioare și s-a apropiat. Părea hotărât să asculte fiecare cuvânt. Și-a scos telefonul mobil și a început să înregistreze conversația.

Rugați-vă pentru misionarii care încearcă să proclame Evanghelia în întreaga lume! Vă mulțumim pentru darurile care sprijină misionarii! Citiți continuarea acestei știri misionare săptămână viitoare!

„Aceasta nu a fost o întâmplare”

de Laurie Denski-Snyman

În casa bărbatului din sudul Asiei, Maria i-a aruncat o privire nervoasă lui David în timp ce acesta se apropia de ei. Telefonul mobil al bărbatului înregistra deja, în așteptarea răspunsului la întrebarea soției sale referitoare la credința lor.

— Așa cum am spus deja, suntem adventiști de ziua a șaptea, a repetat David.

— Asta înseamnă că sunteți creștini? a întrebat bărbatul.

David s-a rugat în tăcere. Știa că mulți oameni din țara respectivă nu erau deschiși față de creștinism, fiind deranjați de faptul că mulți creștini consumau alcool și alimente necurate, lucruri interzise în religia lor.

— Dați-mi voie să vă explic! a spus David. Noi credem ceea ce spune Tora, inclusiv pasaje precum Deuteronomul 6:4, care spune: „Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn.” Noi credem că există un singur Dumnezeu, iar versetul menționat ne spune lucrul acesta în mod explicit.

— Interesant..., a remarcat bărbatul.

— De asemenea, credem în porunca din Tora care spune că trebuie să ne închinăm Domnului în Sabatul Său cel sfânt, care începe vineri la apusul soarelui și se încheie sâmbătă la apusul soarelui, a spus David.

Apoi a vorbit despre faptul că Dumnezeu interzice consumul cărnii de porc în Isaia 66:17.

Bărbatul a continuat să înregistreze conversația, dar încruntarea lui s-a transformat încet în zâmbet.

David a continuat:

— Noi credem că trupurile noastre sunt templul lui Dumnezeu și că ne sunt împrumutate. Cât timp suntem aici, pe pământ, trebuie să avem grijă de ele.

Bărbatul a zâmbit larg.

— De asemenea, credem că nu trebuie să facem rău trupului nostru fumând sau consumând alcool.

— Cred că întâlnirea noastră a fost rânduită divin, a concluzionat bărbatul, apoi s-a ridicat și a plecat. S-a întors cu mâncare, a pus-o pe masă și a insistat ca vizitatorii să mănânce.

— Aceasta nu a fost o întâlnire întâmplătoare, a repetat el. A fost aranjată de Sus.

Apoi a înălțat o rugăciune de recunoștință pentru întâlnirea neașteptată și a cerut binecuvântarea pentru mâncare. După aceea, l-a adus pe fiul său dintr-o cameră din spate, spunând:

— Vreau să îi cunoști pe acești oameni!

Întorcându-se spre David și Maria, a spus:

— Vreau să îmi cunoașteți familia!

Și-a cerut scuze pentru că el și familia lui nu puteau mânca deoarece țineau post.

În timp ce vizitatorii mâncau, bărbatul le-a pus întrebări despre *Tragedia veacurilor*. Părea să aprecieze răspunsurile lor.

— Ne bucurăm că ați venit astăzi și suntem convinși că ați fost trimiși aici! Acest lucru nu a fost o întâmplare. Vom fi mai toleranți față de voi.

În timp ce vizitatorii se pregăteau să plece, el i-a binecuvântat spunând:

— Să aveți pace și binecuvântări, mai ales când treceți prin cartierele noastre!

Rugați-vă pentru misionarii care încearcă să proclame Evanghelia în întreaga lume! Vă mulțumim pentru darurile oferite în cadrul Școlii de Sabat, care sprijină misionarii de pretutindeni!

Returnarea lucrurilor lui Dumnezeu (I)

de Andrew McChesney

Frank Mukube rămăsese fără bani după ce se mutase într-un oraș nou din Namibia și își mobilase casa închiriată cu multe lucruri cumpărate prin credit: un pat, o canapea, un aragaz, un radio, un televizor, un covor și câteva oale de bucătărie.

Frank lucra ca profesor de contabilitate și își calculase cu atenție bugetul lunar. La început, nu i-a fost greu să ofere zecimea și darurile și să plătească ratele la credit, dar apoi au apărut cheltuieli neașteptate. Părea că banii nu îi mai ajung, așa că a încetat să mai ofere zecimea și darurile. Frank se simțea îngrozitor. S-a rugat: „Ce ar trebui să fac?” I-ar fi luat doi ani să scape de datorii. Dar Maleahi 3:8,9 spune așa: „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: «Cu ce Te-am înșelat?» Cu zecuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime!”

Au trecut doi ani. Frank a simțit o povară grea până în ziua în care a reușit să își plătească creditele. Dar în loc să fie bucuros, se simțea și mai nefericit. A decis să înapoieze tot ce cumpărase prin credit. Prima persoană care a aflat de planul său a fost șeful lui de la instituția de stat unde preda. Frank a cerut permisiunea de a părăsi campusul pentru câteva ore.

- Trebuie să duc lucrurile înapoi la magazin, a spus el.
- Nu ai plătit pentru ele? I-a întrebat șeful lui.
- Am plătit integral, dar vreau să le returnez, a spus Frank.
- De ce?
- Ele stau între mine și Dumnezeul meu, pentru că nu am reușit să îi dau înapoi lui Dumnezeu ceea ce îi aparține de drept.

Camera s-a umplut de râsete batjocoritoare.

— Nu poți face una ca asta! i-a spus șeful lui. Ai înnebunit?

Cu toate acestea, i-a dat voie lui Frank să părăsească campusul.

Frank s-a dus la locuința în care stătea cu chirie și i-a spus fratelui său, care se mutase cu el, ce decizie luase. Și fratele lui a pus la îndoială sănătatea lui mintală.

— Este bine să nu dormi cu lucruri care sunt blestemate, a spus Frank. Am folosit banii lui Dumnezeu pentru a plăti aceste lucruri.

Apoi, Frank a mers la magazin și a vorbit cu administratorul, care a verificat achizițiile pe computer și a văzut că totul fusese plătit.

— Ți-ai ieșit din minți? I-a întrebat el.

Frank l-a asigurat că este bine.

— Dar nu le putem cumpăra înapoi de la tine, a spus administratorul.

Frank nu s-a supărat.

Administratorul a scos un document la imprimantă.

— Semnează aici! i-a spus el. Scrie că ai plătit pentru toate, dar le returnezi fără să primești nimic în schimb!

Citiți continuarea acestei știri misionare săptămâna viitoare!

Returnarea lucrurilor lui Dumnezeu (II)

de Andrew McChesney

Magazinul a trimis un camion de livrări pentru a ridica obiectele de uz casnic pe care Frank Mukube le cumpărase prin credit și pe care dorea să le returneze, deși le plătise. Frank, care semnase un document conform căruia nu solicita niciun fel de compensație, a mers cu camionul la locuința lui închiriată din Namibia.

În timp ce camionul dădea cu spatele spre poartă, proprietara casei lui Frank, care locuia în apropiere, a venit în grabă.

— De ce te muți fără să-mi spui? a întrebat ea.

— Nu mă muț, a lămurit-o Frank. Returnez aceste lucruri care nu sunt pe deplin ale mele, chiar dacă au fost plătite integral. Vreau să ofer din nou zecimea și darurile.

— Ce spui acolo despre zecime și daruri? a întrebat ea.

Frank i-a explicat că Biblia ne învață că oamenii trebuie să dea zecimi și daruri și că el nu le dăduse timp de doi ani pentru a-și putea plăti ratele lunare.

Proprietara a râs de Frank.

Când camionul de livrări s-a întors la magazin împreună cu Frank, administratorul magazinului a privit cum erau descărcate pe rând: un pat, o canapea, un aragaz, un radio, un televizor, un covor și niște oale de bucătărie.

— Ce încerci, de fapt, să faci? a întrebat el.

— Aceste lucruri au stat între mine și Dumnezeul meu pentru că au fost cumpărate cu zecimea și darurile mele, a spus Frank. Acum, mă simt eliberat.

Frank se simțea, într-adevăr, eliberat. Știa că, fără pat, era nevoit să doarmă pe podea. Fără aragaz, trebuia să caute lemne de foc și oale pentru a găti cina la foc deschis. Dar era fericit. Se simțise „blestemat” pentru că îl înșelase pe Dumnezeu (Maleahi 3:8,9). Acum, că totul ajunsese înapoi în magazin, se simțea împăcat și în relații bune cu Dumnezeu.

În noaptea aceea, Frank nu a fost nevoit să doarmă pe podea, nici să caute lemne de foc și oale pentru cină. Inima unui prieten a fost impresionată când a auzit ce decizie luase Frank, așa că i-a adus un pat, un aragaz vechi și două oale.

„Dumnezeu mi-a oferit un pat și un aragaz”, povestește Frank. „Lucrul acesta m-a făcut să cred că ceea ce a promis Dumnezeu este adevărat.”

Dumnezeu le promite celor care oferă zecimi și daruri: „«Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielele, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare», zice Domnul oștirilor, «și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare»” (Maleahi 3:10).

Din ziua aceea, Frank a fost credincios cu zecimea și darurile sale. În prezent, slujește ca director al Departamentului Administrarea Creștină a Vieții în cadrul Bisericii Adventiste din sudul Namibiei. El spune că Dumnezeu este întotdeauna credincios: „Dacă tu ai grijă de treburile Lui, El va avea grijă de ale tale. Când oferi zecimea, El va avea grijă de viața ta.”

Misionar din întâmplare

de Andrew McChesney

Lui Kim Sun nu îi venea să creadă că bărbatul îi trântise ușa în nas.

Studentul de nouăsprezece ani din Coreea de Sud mergea din ușă în ușă pentru a invita oamenii la întâlniri de evanghelizare. Mulți oameni din Filipine au răspuns cu amabilitate atunci când el și prietenii săi le-au bătut la ușă. Dar bărbatul de douăzeci și cinci de ani a avut o reacție nepoliticoasă față de vizitatori. Nu a răspuns când unul dintre ei l-a întrebat dacă puteau intra să stea de vorbă. Pur și simplu, a trântit ușa.

Sun s-a simțit stânjenit, dar ceilalți studenți nu erau deranjați. Sun nu putea înțelege de ce. El le-a sugerat să se întoarcă a doua zi. Era luni, iar întâlnirile de evanghelizare durau până în Sabat.

Marți, studenții au bătut din nou la ușă. Același bărbat a venit la ușă și i-a recunoscut imediat pe vizitatori. Părea rușinat și i-a invitat să intre.

— Îmi pare rău că am închis ușa ieri! s-a scuzat el.

Studenții i-au vorbit despre dragostea lui Isus și l-au invitat la întâlniri. S-au întâlnit din nou cu el miercuri, joi și vineri. Sâmbătă, bărbatul a decis să își dăruiască inima lui Isus prin botez.

— Îl iubesc pe Isus Hristos, mărturisește el. Vreau să trăiesc o viață nouă.

Sun a fost uimit. În timp ce participa la botezul lui, s-a gândit: „Acest om s-a schimbat atât de mult. Este o persoană complet diferită. Este oare posibil ca cineva să se schimbe atât de mult și de rapid?”

Sun a devenit misionar din întâmplare. Nu venise în Filipine pentru a face botezuri. Avusese propria viață în Coreea de Sud, înainte ca părinții lui să intervină și să-i schimbe planurile. L-au trimis în Filipine ca să învețe limba engleză și să devină asistent medical, dorind ca acesta să lucreze apoi în Statele Unite.

Ajungând la școala aleasă de părinții săi, Universitatea Adventistă din Filipine, Sun a fost surprins să își vadă colegii mergând la biserică sâmbăta. El credea că toți creștinii se închină duminica. Dar trebuia să meargă la biserică, așa că a frecventat o biserică vorbitoare de coreeană din campus. Tinerii din biserică au organizat întâlniri de evanghelizare cu Mișcarea Misionară 1.000, o organizație care face parte din Divizia Asia de Sud-Pacific a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Sun nu vorbea prea bine engleză și nu știa prea multe despre Biblie, dar s-a alăturat studenților care mergeau din ușă în ușă pentru a invita oamenii la întâlniri. Prin faptul că l-a căutat pe bărbatul care trântise ușa, el a devenit misionar.

Kim Sun este director adjunct al Mișcării Misionare 1.000, al cărei sediu din Silang (Filipine) a fost construit cu ajutorul darurilor din Sabatul al treisprezecelea, din anul 1996. Aflați mai multe despre Kim Sun în săptămâna care urmează!

Mărturie fără efect

de Andrew McChesney

Kim Sun, un adolescent sud-coreean care studia la Universitatea Adventistă din Filipine, se întreba dacă putea să își facă o carieră din mersul din ușă în ușă, după ce un bărbat pe care îl invitase la întâlnirile de evanghelizare fusese botezat. El nu era adventist și era prima dată când mergea pe la casele oamenilor.

— Cum se numește ceea ce facem noi aici? I-a întrebat el pe pastorul care îi însoțea pe studenții care mergeau din ușă în ușă. Este muncă în folosul comunității?

Pastorul a zâmbit.

— Nu, a spus el. Se numește misiune.

— Există o astfel de slujbă cu normă întreagă? a întrebat Sun.

— Da, a spus pastorul. Se numește să fii misionar.

— Pot să am și eu slujba asta?

— Da. Salariul nu este prea mare, dar o poți face.

— Cum aș putea?

— Va trebui să-ți schimbi specializarea și să treci de la asistență medicală la teologie.

— Ah, atunci va trebui să o întreb pe mama!

Sun studia în Filipine deoarece părinții lui voiau ca el să facă ceva cu viața lui. Înainte, trăise doar pentru sine.

Când a vorbit cu mama lui, Sun a întrebat-o dacă își poate schimba specializarea.

Mama lui era confuză.

— Ce este teologia? a vrut ea să știe.

— Teologia înseamnă să fii în slujba bisericii, i-a explicat el, adăugând că salariul poate fi mic.

Mama a spus că putea studia teologia dacă își termina și studiile de asistență medicală.

— Dar asistența medicală nu înseamnă nimic pentru mine, s-a opus Sun.

Mai apoi, mamei i-a trecut prin minte un gând. Scopul ei nu era ca el să fie bogat, ci să fie o persoană bună.

— Dacă urmezi teologia, poți să bei sau să fumezi? I-a întrebat ea.

Când el a spus nu, ea a exclamat:

— Atunci, te rog, să-ți schimbi specializarea!

Sun iubea teologia. A învățat că Sabatul este ziua a șaptea. A citit profețiile din Daniel și Apocalipsa și, în cele din urmă, s-a botezat.

Când s-a întors acasă în vacanță, a încercat să-și convingă părinții să-i accepte noile convingeri.

— Mamă, tată, stați jos și dați-mi voie să vă vorbesc! le-a spus el. Duminica nu este Sabatul. Sâmbăta este Sabatul. Știți interpretarea pe care profetul Daniel a dat-o visului lui Nebucadnețar?

Sun nu înțelegea de ce părinții lui nu erau mai deschiși la minte. A fost consternat când mama sa i-a cerut să se oprească, spunând:

— Tu ai Dumnezeuul tău, iar eu Îl am pe al meu!

— Dar e același Dumnezeu! a spus el. Trebuie să urmăm Cuvântul lui Dumnezeu.

Kim Sun este director adjunct al Mișcării Misionare 1.000, al cărei sediu din Silang (Filipine) a fost construit cu ajutorul darurilor din Sabatul al treisprezecelea, din anul 1996. Citiți mai multe despre Kim Sun în săptămâna care urmează!

Având încredere în timpul ales de Dumnezeu

de Andrew McChesney

Timp de patru ani, Kim Sun s-a certat cu părinții săi de fiecare dată când se întorcea în Coreea de Sud, în vacanță, de la studiile pe care le urma la Universitatea Adventistă din Filipine. După absolvire, el a continuat să promoveze doctrinele adventiste în timp ce studia pentru un masterat în teologie în Coreea de Sud. Discuțiile au devenit atât de intense, încât biserica părinților săi a organizat o întâlnire de rugăciune pentru părinții lui, care slujeau ca diaconi în biserică. Aproximativ o sută de persoane s-au rugat ca părinții lui să nu fie influențați să părăsească biserica. În cele din urmă, mama i-a cerut lui Sun să nu mai discute despre Biblie.

Sun a fost dezamăgit până când a auzit un predicator spunând că Dumnezeu are un plan pentru fiecare persoană în parte. Și-a dat seama că e posibil ca planul său pentru părinții lui să nu coincidă cu planul lui Dumnezeu. A decis să se roage și să aibă încredere în timpul ales de Dumnezeu. Vreme de doi ani, nu a vorbit cu părinții săi despre Biblie.

Între timp, Sun și-a terminat masteratul și a obținut o slujbă în cadrul bisericii. El visa să devină pastor, dar nu a primit nicio ofertă de muncă.

Pe măsură ce trecea timpul, mama a început să se întrebe dacă nu cumva propriile ei convingeri stăteau în calea visurilor fiului ei. Ea a auzit pe cineva întrebându-l pe Sun dacă părinții lui erau adventiști, iar el a răspuns că aparțineau unei alte confesiuni. Mama l-a întrebat direct pe Sun:

— Te-ar ajuta dacă ne-am alătura bisericii tale?

Sun a înțeles că părinții lui erau îngrijorați cu privire la viitorul lui, dar nu voia ca ei să devină adventiști doar de dragul lui.

— Nu m-ar ajuta, a spus el. Trebuie să studiați Biblia singuri și apoi să decideți.

Sun le-a prezentat părinților săi un pastor din zona lor, cu care au început studiile biblice. Niciunul dintre argumentele biblice ale lui Sun nu îi convinsese în cei cinci ani, dar pe măsură ce studiau Biblia cu pastorul, au descoperit dragostea lui Isus în adevăruri pe care nu le observaseră până atunci. După două luni, s-au alăturat Bisericii Adventiste.

Sun era atât de fericit! El era primul adventist din familia sa, iar acum i se alăturaseră și părinții. Și-a amintit de bucuria pe care o trăise cu câțiva ani în urmă, când viața unui om s-a schimbat după ce i-a făcut cunoștință cu Isus. Și-a amintit, de asemenea, de dorința lui de atunci de a deveni misionar cu normă întreagă.

Sun a decis să se întoarcă în Filipine ca misionar al Mișcării Misionare 1.000, o organizație care face parte din Divizia Asia de Sud-Pacific a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Kim Sun este director adjunct al Mișcării Misionare 1.000, al cărei sediu din Silang (Filipine) a fost construit cu ajutorul darurilor din Sabatul al treisprezecelea, din anul 1996. Aflați mai multe despre Kim Sun în săptămâna care urmează!

Misiune de masare a picioarelor

de Andrew McChesney

Kim Sun a fost încântat să afle că avea să fie trimis într-o zonă izolată din Filipine, pentru a sluji ca misionar timp de zece luni în cadrul Mișcării Misionare 1.000.

Se întreba cum avea să își petreacă cele zece luni. Și-a amintit că se certase cu părinții săi vreme de cinci ani cu privire la Biblie și că nu ajunsese nicăieri. Acum, avea la dispoziție doar zece luni. În timp ce se ruga, s-a gândit: „Dacă aduc Biblia de prima dată, poate că oamenii o vor respinge, așa cum au făcut și părinții mei. Poate că trebuie să le arăt mai întâi caracterul lui Isus.”

Sun a decis să nu spună nimănui că era misionar. Nu avea să vorbească nimănui despre doctrinele biblice. Timp de trei luni, avea să se împrietenească cu oamenii.

Când a ajuns în orașelul în care urma să locuiască, Sun a vizitat fiecare casă pentru a oferi masaje la picioare noilor săi vecini.

— Știu să fac masaj la picioare, i-a spus el femeii din prima casă vizitată. Vreau să vă slujesc. Aveți timp pentru un masaj la picioare?

Femeia, la fel ca și ceilalți locuitori ai orașului, nu văzuse niciodată un bărbat coreean în viața reală. Văzuse bărbați coreeni tineri și frumoși numai în filme. Acum, un bărbat coreean tânăr și frumos se oferea să îi maseze picioarele.

A acceptat bucuroasă.

În timp ce Sun se aplecase la picioarele ei, rudele femeii se înghesuiau în jurul ferestrei pentru a privi.

— Intrați! a strigat Sun. Cine urmează? Masajele la picioare sunt gratuite!

Când a terminat masajul pe care i l-a făcut femeii timp de treizeci de minute, se făcuse o coadă lungă de oameni care își așteptau rândul. Femeia i-a pregătit prânzul și cina lui Sun în timp ce el a masat șaptesprezece persoane. În timp ce mergea spre casă, Sun a simțit furișări în degete, dar și-a repetat în minte: „Sunt misionar!”

Nu după multă vreme, Sun a ajuns să aibă o listă lungă de nume pe care să le viziteze pentru masaje. De luni până vineri, el vizita două case dimineața și două, după-amiaza.

A mai găsit și alte modalități de a se împrieteni cu oamenii din oraș. Cultiva porumb și îl dăruia. Când oamenii îl întrebau cât îi datorează, el le răspundea:

— Nimic! Porumbul a venit de la Dumnezeu. El a plătit pentru tine.

Odată, a văzut un băiat cu o rană la picior și i-a tratat rana cu unguent. Câteva zile mai târziu, când rana s-a vindecat complet, părinții au venit la el și l-au întrebat:

— Cum îți putem mulțumi?

Timp de trei luni, Sun le-a slujit oamenilor din oraș fără să le spună că este misionar. Nu a fost un secret. Pur și simplu, nimeni nu l-a întrebat nimic. În următoarele trei luni, el s-a rugat.

Kim Sun este director adjunct al Mișcării Misionare 1.000, al cărei sediu din Silang (Filipine) a fost construit cu ajutorul darurilor din Sabatul al treisprezecelea, din anul 1996. Citiți mai multe despre Kim Sun în săptămâna care urmează!

„Spune-ne despre Biblie!”

de Andrew McChesney

Femeia nu dorea masaj la picioare atunci când Kim Sun a ajuns la ea acasă pentru întâlnirea lor obișnuită.

— De ce? a întrebat Sun, un sud-coreean care slujea ca misionar într-un oraș izolat din Filipine. Am greșit cu ceva?

— Nu, nu, a răspuns femeia. Vreau să te odihnești. Vei avea de făcut mai multe masaje după-amiază. Poftim, ia niște prăjituri și relaxează-te!

Sun a fost impresionat de grija femeii. El făcea masaje gratuite la picioare de când sosise în oraș, în urmă cu trei luni. În loc să le spună oamenilor că este misionar, Sun căutase să le fie prieten și să le arate dragostea lui Dumnezeu. Timp de trei luni, oamenii din oraș au acceptat masaje la picioare fără să se gândească la el. Dar acum, această femeie își exprima grija pentru bunăstarea lui. Sun și-a dat seama că își făcuse un prieten adevărat.

Dar nu era ultimul lui prieten. În aceeași perioadă, mai mulți orașeni au început să îl considere pe Sun prietenul lor și îl asaltau cu întrebări.

— De ce faci aceste masaje la picioare? l-a întrebat unul dintre ei.

— De unde ești? a vrut să știe altul.

Sun a răspuns că făcea parte din Mișcarea Misionară 1.000.

— Sunt misionar, a spus el. Vreau să îl cunoașteți pe Isus Hristos, așa că vă slujesc.

Oamenii din oraș au fost uimiți să audă că Sun era misionar.

— Dacă ești misionar, atunci de ce nu ne vorbești despre Biblie?

— Vreți să studiați Biblia? i-a întrebat Sun.

— Da! Sigur că da! au răspuns ei.

În scurt timp, nimeni nu mai dorea masaje la picioare. Toată lumea studia Biblia cu Sun. Câțiva oameni nu au cerut studii biblice, dar au acceptat să vină atunci când Sun i-a invitat. După trei luni de masaje gratuite, cum ar mai fi putut refuza?

Sun nu a vorbit despre doctrinele biblice. Ca proaspăt adventist, încercase timp de cinci ani să-și convingă părinții să îi îmbrățișeze convingerile și eșuase lamentabil. Acum, el ținea studii biblice doar despre dragostea lui Dumnezeu.

El a împărtășit istorisirea Creației din Geneza.

— Aceasta este dragostea lui Dumnezeu pentru voi, a spus el.

A citit pilda bunului samaritean și pe cea a fiului risipitor.

— Aceasta este dragostea lui Dumnezeu pentru voi, a spus el.

A vorbit despre moartea lui Isus pe cruce.

— Aceasta este dragostea lui Dumnezeu pentru voi, a spus el.

Kim Sun este director adjunct al Mișcării Misionare 1.000, al cărei sediu din Silang (Filipine) a fost construit cu ajutorul darurilor din Sabatul al treisprezecelea, din anul 1996. Aflați mai multe despre Kim Sun în săptămâna care urmează!

„Cum Îl iubim pe Dumnezeu?”

de Andrew McChesney

Kim Sun, un misionar din Coreea de Sud, a împărtășit timp de trei luni cincisprezece istorisiri despre dragostea lui Dumnezeu cu locuitorii unui oraș izolat din Filipine.

Oamenii din oraș au fost uimiți să afle că Dumnezeu a creat pentru ei întreaga lume. S-au minunat de dragostea lui Dumnezeu din pilda bunului samaritean și cea a fiului risipitor. Inimile lor au fost atinse când au realizat că Isus a murit pe cruce pentru ei. După trei luni, mulți au spus:

— Am înțeles că Dumnezeu ne iubește. Dar cum putem răspunde? Cum Îl iubim pe Dumnezeu?

— Este adevărat, s-a gândit Sun cu uimire. Când știm că cineva ne iubește, vrem să răspundem și noi tot cu dragoste.

Sosise timpul să îi învețe doctrinele biblice.

În următoarele trei luni, el i-a învățat despre Sabatul zilei a șaptea, mâncarea curată și necurată, zecimi și daruri și alte credințe fundamentale ale adventiștilor de ziua a șaptea. Mulți locuitori ai orașului au acceptat ceea ce au învățat. Ei doreau să știe cum să-L iubească pe Dumnezeu, iar doctrinele le-au arătat calea.

Sun a slujit ca misionar timp de zece luni: trei luni a oferit masaje gratuite pentru picioare, trei luni a ținut studii biblice despre dragostea lui Dumnezeu și trei luni a ținut studii biblice despre doctrină sau despre modul în care oamenii pot să Îl iubească, la rândul lor, pe Dumnezeu. I-a mai rămas o lună pentru a-și lua rămas-bun. Sun și-a petrecut ultima lună mergând din ușă în ușă și invitându-i pe oameni să-L urmeze pe Isus.

— Voi pleca în curând, a spus el. Aș vrea să vă alăturați bisericii mele. Am fost atât de binecuvântat și aș vrea să fiți și voi binecuvântați.

Mulți locuitori din oraș au acceptat invitația lui.

Ellen G. White spune: „Numai metoda lui Hristos garantează un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul S-a unit cu oamenii ca unul care le dorea binele. El Și-a arătat simpatia față de ei, a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: «Urmați-Mă!»” (*Divina vindecare*, p. 73). Timp de zece luni, Sun a practicat metoda lui Hristos: s-a unit cu oamenii, le-a dorit binele, a manifestat simpatie față de ei, s-a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea; apoi i-a invitat să-L urmeze pe Isus.

Astăzi, Sun este misionar cu normă întreagă. Lucrează ca director adjunct al Mișcării Misionare 1.000, o organizație care face parte din Divizia Asia de Sud-Pacific a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. El pregătește sute de misionari în fiecare an la sediul din Silang (Filipine), construit cu ajutorul darurilor din Sabatul al treisprezecelea, din anul 1996. „A fi misionar este cea mai înaltă chemare”, mărturisește el. „Misionarii nu țin doar studii biblice. Trebuie mai ales să-L arătăm pe Isus în viața noastră.”

Așa cum darurile din Sabatul al treisprezecelea din anul 1996 încă se mai simt în Divizia Asia de Sud-Pacific și nu numai, prin lucrarea Mișcării Misionare 1.000, și darurile din Sabatul al treisprezecelea din acest trimestru pot avea, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, un impact de lungă durată. Vă mulțumim pentru darurile generoase oferite în acest Sabat!

